

600048

บันทึกการติดต่อ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

โดย
ศรีเพ็ญ จักกะศรี

จัดพิมพ์โดยสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

ขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงอำนวย
พรและคลบ้นคาลัยให้ท่านประสบแต่ความสุข
ความเจริญ ปราศรณาสั่งใจจงสำเร็จสมดัง
ความมุ่งหมายทุกประการ เทอญ.

คำนำ

ในการพิมพ์ครั้งแรก

บันทึกการติดต่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งเขียนโดย คุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี เป็นบันทึกที่มีคุณค่าเพียงไรข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เพราะเนื้อเรื่องทั้งหมดที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าสำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านนี้ เมื่อได้เริ่มต้นอ่านแล้ว จะต้องอ่านให้จบ จะวางไม่ลง และก็เชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า หนังสือเล่มนี้มีเสน่ห์อย่างมาก เพียงแต่เห็นรูปหน้าปก ซึ่งเป็นพระรูปที่แท้จริงของ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก็ทำให้อยากอ่านอยากรู้อีกแล้ว และถ้าใครเอาน้ำหนังสือเล่มนี้ไปเทยว้างไว้โดยไม่ระมัดระวัง น้ำหนังสือเล่มนี้ก็อาจจะหายได้โดยที่จะต้องมีคนซึ่งเห็นแล้วจะต้องลองหยิบขึ้นมาอ่านดูก่อน ครั้นแล้วก็จะถือติดมือไปเลย เหตุการณ์สองอย่างนี้จะต้องมีอย่างแน่นอน

และอีกอย่างหนึ่ง เรื่องนี้ถึงแม้จะเคยนำลงในหนังสือวิญญานแล้วก็ตาม ก็ยังมีผู้ที่สนใจอยากจะอ่าน

อีกเป็นอันมาก ฉะนั้นในคราวรวบรวมพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มในครั้งแรกนี้ จึงต้องพิมพ์เป็นจำนวนหมื่น หนังสือยังไม่ทันจะเสร็จ คุณสนิท ธนรักษ์ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของสมาคมจังหวัดกาญจนบุรี ก็ส่งจองไว้แล้วเป็นจำนวน ๕,๕๐๐ เล่ม ส่วนที่เหลือก็จะทำเป็นหนังสือสำหรับผู้ที่ต้องการจะแจกเป็นของขวัญ ในวันปีใหม่ และจะแจกให้กับทุกคนที่ได้บูชาพระรูปลือคเกตุอนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชไป

พระรูปหน้าปก ได้พยายามพิมพ์อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งก็ทำได้เหมือนกับพระรูปที่เป็นต้นฉบับซึ่งเขียนด้วยสีน้ำมัน ส่วนรูปที่เป็นสัญลักษณ์ของพระรูปลือคเกตุอนุสรณ์แต่ละองค์นั้น ความจริงจะต้องมีสีถึง ๗ สี แต่เนื่องจากเวลาจัดทำมีไม่พอ เพราะจะต้องให้เสร็จก่อนวันสิ้นปี ๒๕๑๗ จึงทำออกมาเป็นสีเดียวก่อน แต่อีกไม่นาน ก็จะพิมพ์ออกมาให้มีสีต่าง ๆ เหมือนกับที่เห็นในสมาริทีเดียว

ส่วนรูปขอบและเครื่องบูชาต่าง ๆ เมื่อคราวทำพิธีนั้น ความจริงได้ถ่ายไว้มาก และถ่ายด้วยฟิล์มสีทั้งหมด แต่เนื่องจากต้นทุนในการพิมพ์เพียงเท่าที่เห็นนุกมากอยู่

แล้ว ถ้าจะต้องพิมพ์ภาพสีอีกหลาย ๆ ภาพ ต้นทุนจะ
ต้องสูงกว่านี้มาก และจะขายในราคาอย่างต่ำที่จำหน่ายนี้
ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องการจะให้คนทั้งหลายได้อ่านเรื่องน
ี้กันมาก ๆ จึงจำหน่ายในราคาที่ถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
เพื่อมิให้ต้องขาดทุนและมีทุนสำหรับพิมพ์ในครั้ง
ต่อไปได้อีก ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าจะต้องจัดพิมพ์ขึ้นอีกเป็น
จำนวนพัน ๆ เล่มหรือหมื่น ๆ เล่มอย่างแน่นอน

และอีกเรื่องหนึ่งคือ อภินิหารของพระรูปลือชกเกิด-
อนสรณ์ฯ ซึ่งมีอยู่หลายอย่าง ตามที่ได้มีผู้บันทึกส่งมาให้
นี้ ก็ยังไม่ได้พิมพ์รวมลงในเล่มนี้ เพราะเวลาไม่พอ
ในการพิมพ์คราวต่อไป จะนำเรื่องอภินิหารต่าง ๆ ลงไว้
ด้วย

พร รัตนสุวรรณ

๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๗

สถิติการพิมพ์

ค ๘ ข ๘ ๘		
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง	๒๕๑๗	๑๕,๕๐๐ เล่ม
ค ๘ ข ๘		
พิมพ์ครั้งที่สอง	๒๕๑๙	๕,๐๐๐ เล่ม
ค ๘ ข ๘		
พิมพ์ครั้งที่สาม	๒๕๒๐	๕,๐๐๐ เล่ม
ค ๘ ข ๘		
พิมพ์ครั้งที่สี่	๒๕๒๑	๑,๐๐๐ เล่ม
ค ๘ ข ๘		
พิมพ์ครั้งที่ห้า	๒๕๒๑	๑,๐๐๐ เล่ม
ค ๘ ข ๘		
พิมพ์ครั้งที่หก	๒๕๒๒	๕,๐๐๐ เล่ม

พระคำรัสของ

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
เมื่อครั้งทรงประกาศอิสรภาพ
ที่เมืองแครง พ.ศ. ๒๑๒๗

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า ก็ตรัสแก่ผู้มาตยา-
โยธาทหารทั้งปวงว่า เราหาความผิดมิได้ ซึ่งพระเจ้าหง-
สาวดีคิดร้ายต่อเราก่อนนั้น อันแผ่นดินพระมหานครศรี-
อยุธยา กับแผ่นดินเมืองหงสาวดี ขาดจากทางพระราช
ไมตรีกัน เพราะเป็นอกุศลกรรมนิยมสำหรับที่จะให้
สมณพราหมณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อน ตรัส
แล้วพระหัตถ์ขวาทรงพระสุวรรณภิงคาร หลังอุกถรรลง
เหนือพนพสุชาติล จึงออกพระโอรสผู้ตรัสประกาศแก่
เทพเจ้าทั้งหลาย อันมีมหิทธิฤทธิ์และทิพลักษณะพิเศษ ซึ่ง
สถิตอยู่ทุกทิศานุทิศจงเป็นทิพพยาน ด้วยพระเจ้าหงสาวดี

มิได้ตั้งอยู่โดยครองสุจริตมิตรภาพจัดดีราชประเพณีเสีย
สามัคคีธรรม ประพฤติพลาดทุจริตคิดจะทำกันตราย
แก่เรา ตั้งแต่วัน^{ขึ้น}ไป กรุงพระมหานครอยู่รุษกับเมือง
หงสาวดี มิได้เป็นสุวรรณภูมิเดียวดุหนึ่งแต่ก่อน
ขาดจากกันตั้งแต่วัน^{ขึ้น}ไปตราบเท่ากาลปาวสาน ครั้นพระ
ราชบริหารประกาศ เป็นฉันทภาคอุทัยมหานครเสร็จแล้ว
พระราชโองการตรัสสั่งท้าวพระยาเสนามุนษนตรีทั้งปวง
ว่าเราจะยกทัพกลับไปพระนคร^{ขึ้น}จะพาพระมหา
เถรคันฉ่องและญาติโยม กับพระยาเกียรติ พระยาพระ
รามไป แล้วจะตั้งกวาดครอบครวัรมัญหวิเมืองราชทาง
ไปด้วย

พระคำรสบอง
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
ทรงประกาศแก่เทพยดาทั้งหลาย
ในวันททรงกระทำยุทธหัตถี

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้าเสด็จคอยฤกษ์ ทอด
พระเนตรเห็นมหาเมฆตงขนาบแต่ทิศพายัพ แล้วกลับ
เกลื่อนคนกระจ่ายอันตรธานไป พระสุริยเทวบุตรจรัส
แจ่มดวงในนภาดลอากาศ พระมหาราชครู พระครูโปรหิ
ตจารย์โหราธิบดีกลั่นมองชัยดำเนินธง พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวเสด็จทรงเจ้าพญาไชยยานุภาพเป็นพระคชา
ธาร สมเด็จพระเอกาทศรวุธิศวรบรมนาถราชอนุชาเสด็จ
ทรงเจ้าพญาปราบไถ่จักรเป็นพระคชาธาร พลทหารก็ให้
สนับบันลอสัพท แตรสังข์เสียงประโคมฆ้องกลองชนะ
กลองศึกสะท้านสะเทือนประหนึ่งแผ่นดินจะไหว สม
เด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ยาตราพระคชาธาร

เป็นบาทอย่างสะเทินมาเบื้องขวาปะผ่ายซ้ายข้าศึก เจ้า
 พญาไชยนาถภาพ เจ้าพญาปราบไตรจักร ได้ยินเสียงพล
 และเสียงฆ้องกลองศึกองคเณียงก็เรียกมันกรนกรน ทาง
 หูหูทางกริยาบ้วนเดินเป็นบาท อย่างใหญ่เร็วไปด้วยกำลัง
 นามัน ช่างท้าวพระยามขุนทร และโยธาทหารซ้ายขวา
 หนาหลัง หงันตกลไปมีทันเสด็จพระคชาธาร สมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ก็ไล่ทัพหน้าข้าศึก ตรัส
 ทอดพระเนตรเห็นพลพม่ารามัญยกมานั้นเต็มท้องทุ่ง เดิน
 ดุจคลื่นในพระมหาสมุทร ข้าศึกไล่พลชาวพระนครมา
 ครึ่งหนึ่งสลบซบซอนกันมิได้เป็นกระบวน สมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ ก็ขับพระคชาธารเข้าโจมตีแทง
 ช่างมารพลไล่สายเสยถนัดตะลุมบอน พลพม่ารามัญ
 ล้มตายเกลื่อนกลาด ช่างข้าศึกได้กล่นนามันพระคชาธาร
 ก็หกหันตลบปะกันไปเป็นอลหม่าน พลพม่ารามัญก็โหม
 บิงธนูหน้าไม้ปืนไฟ ระดมเอาพระคชาธารสมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ และธุมการก็ตลบมดเป็น
 หมอกมัวไปมิได้เห็นกันประจักษ์

พระบาทสมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า จักรวรรดิ
ประกาศแก่เทพดาทั้งปวงว่า ให้บังเกิดมาในประสูร
มหาเศวตฉัตร จะให้บำรุงพระบรมพุทธศาสนา โฉน
จึงมิช่วยให้สว่างแลเห็นข้าศึกเล่า พอดกพระโอรสรู้ถึง
พระพ่ายก็พัดควันอันเป็นหมอกมืดนั้นสว่างไป ทอดพระ-
เนตรเห็นช้างเศวตฉัตร ๑๖ ช้าง มีช้างดงช้างกันชนอยู่
เป็นอันมาก แต่มิได้เห็นพระมหาอุปราช ครั้นเลียบ
ไปก็ศรัทธาว่าพระหัตถ์ก็เห็นช้างเศวตฉัตรข้างหนึ่ง ชน
อยู่ ณ ฉายาไม้ข่อย มีเครื่องสูง และทหารหน้าช้างมาก
ก็เข้าพระทัยตระหนักรู้ว่าช้างพระมหาอุปราช พระเจ้าอยู่
หัวทั้งสองพระองค์ก็ขับพระคชาธารตรงเข้าไป ทหาร
หน้าช้างข้าศึกก็บนจากรังคฆนทกนกสักระเบงแก้วระดม
ยิง มิได้ต้องพระองค์และพระคชาธาร

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า จักรวรรดิร้องเรียกด้วย
พระสุรเสียงอันดังว่า พระเจ้าพี่เราจะยืนอยู่ไยในร่มไม้
เล่า เป็ญออกมากระทำยุทธหัตถีด้วยกันให้เป็นเกียรติยศ
ไว้ในแผ่นดินเด็ก ภายหลังไปไม่มีกษัตริย์ที่จะได้กระทำ
ยุทธหัตถีแล้ว

บันทึกการติดต่อ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

โดย ศรีเพ็ญ จักตะศรี

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้
แก่วรเกล้าเกรียงไกร ผู้ทรงประทานอิสรภาพให้แก่ชน
ชาวไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๑๒๗ หลังจากที่คนไทยได้ตก
เป็นเมืองขึ้นของพม่าอยู่ถึง ๑๕ ปี พระองค์ยังคงทรง
ห่วงใยถึงความเป็นอยู่ของประชาชนชาวไทย และความ
เป็นไปของบ้านเมืองตลอดมา แม้พระองค์จะทรงละทิ้ง
กายเนื้อ เข้าสู่ภูมิพิภพมาเป็นเวลานานถึงเกือบสี่ร้อยปี
แล้วก็ตาม

นับแต่ข้าพเจ้าติดต่อทางสมาธิกับพ่อฤๅษีสรายา-
กส์ ได้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ นั้น ข้าพเจ้าก็ได้ติดต่อถามพ่อ
ฤๅษีถึงบรรดาอดีตพระมหากษัตริย์ ผู้ทรงมีพระคุณแก่
ประเทศชาติทุกพระองค์ ก็ได้ทราบจากพ่อฤๅษีว่า องค์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ยังคงทรงห่วงใยประเทศ
บ้านเมืองอยู่เสมอตลอดมาไม่สร้างชา พระองค์จะประทับ
คุ้มครองป้องกัน ถวายแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้า-
อยู่หัว และองค์สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ
เป็นประจำ ทั้ง ๆ ที่มณฑลเจ้าองค์อื่น ๆ ที่ได้คอยถวาย
ความคุ้มครองอยู่ก็ตาม ส่วนองค์สมเด็จพระเอกาทศราช
พระอนุชาผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ก็มักจะอยู่กับองค์สมเด็จพระ
พระบรมโอรสาธิราช ร่วมกับสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-
เจ้าอยู่หัวและเทพเจ้าองค์อื่น ๆ อีกหลายองค์

ข้าพเจ้าได้ทราบเพียงแค่นั้น ก็ไม่ได้ติดต่ออะไร
กับพระองค์ แต่ก็ได้ขอร้องให้พ่อฤาษีช่วยกราบทูลติดต่อ
เพื่อที่จะเขียนพระรูปของพระองค์เมื่อคราวที่เขียนพระ
รูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.
๒๕๑๐ แต่จนแล้วจนรอดหลังจากเขียนพระรูปพ่อขุน-
รามคำแหงมหาราชเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้ากับอาจารย์
ลาวัญญ์ก็ต่างมีกิจธุระ ซึ่งทำให้เราไม่ได้ทำงานร่วมกัน
อยู่พักหนึ่ง จนมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ อาจารย์ลาวัญญ์
กับข้าพเจ้า ก็ได้กลับมาสนิทสนมกันและนัดหมายกัน

เพื่อจะเขียนพระรูปอดีตพระมหากษัตริย์กันอีก โดยเริ่มจากพระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เราได้เริ่มลงมือเขียนวันแรก คือ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ตอนบ่าย นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนบัดนี้ อาจารย์ลาวัญญ์กับข้าพเจ้าก็ได้พบกันทุกวันตอนบ่ายสองโมงถึงสี่โมงเย็น เว้นวันเสาร์และวันอาทิตย์ โดยเฉพาะตลอดปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มาจนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ไม่เคยขาดจากการวาดพระรูปกันเลย เมื่อเราเขียนพระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสร็จ ข้าพเจ้าก็ได้ขอร้องพ่อฤาษีให้ช่วยกรุณาติดต่อ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช พระเจ้าอยู่ทอง พ่อขุนเม็งรายมหาราช สมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระนางจามเทวี และเจ้าหญิงอรัญญิณีแห่งแสนหวีนคร รูปสุดท้ายที่เราได้เขียนในช่วงนี้ก็คือ พระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในชุดทรงเครื่องฉลองพระองค์ในวันทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราช ซึ่งในครั้งแรก ข้าพเจ้าและอาจารย์ลาวัญญ์ไม่ได้ตั้งใจจะเขียน เรามีหมายกำหนดที่จะเขียนพระรูปของสมเด็จพระเอกาทศราช ซึ่งพ่อฤาษีช่วยกรุณา

ติดต่อให้ ครั้นพอถึงวันนัดที่จะเขียน สมเด็จพระนเรศวรมหาราชกลับเสด็จมาแทนและตรัสว่า ให้เขียนพระรูปของพระองค์ที่ทรงเครื่องในวันทรงกระทำยุทธหัตถีกับสมเด็จพระมหาอุปราชแห่งกรุงหงสาวดีเมื่อ พ.ศ. ๒๑๓๕ ก่อนพระรูปนั้นเขียนยากมากต้องใช้เวลาเขียนถึง ๗ เดือนเศษกว่าจะทรงพอพระทัยและรับสั่งว่าใช้ได้ แต่ถึงกระนั้นกว่าจะเสร็จจริง ๆ ก็กินเวลาถึงปีเศษ

ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าเรื่องประกอบมายืดยาว ขอย้อนกลับไป ตอนเริ่มลงมือเขียนพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นแบบ วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ทูลกับพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไปเฝ้าพระองค์ที่อนุสรณ์ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรีสักครั้งหนึ่ง แต่เวลาก็กว้างเลยมานาน ข้าพเจ้าก็ยังหาโอกาสไปสุพรรณบุรีไม่ได้ จนเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๑๖ คณะของข้าพเจ้าประมาณ ๑๑ คน ก็เดินทางไปอนุสรณ์ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี พร้อมทั้งเครื่องสังเวย ไปถึงที่นั้นประมาณ ๑๑ น. เศษ พอตงเครื่องสังเวยแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าสมาธิดูว่ามีอุปปาดิจะอะไรบ้างที่อยู่บริเวณนั้น ก็ได้พบองค์สมเด็จพระนเรศวร

มหาราช และโอปปาติกะแต่งตั้งวัลักษณ์เป็นชาวบ้าน
อีกมากมาย พระองค์รับสั่งว่า “นานตงบิ กว่าจะมา”
แล้วก็ไม่ได้รับสั่งอะไรอีก

หลังจากนั้นเราก็ได้ไปเที่ยววัดป่าเลไลยก์ เวลา
ยังเหลืออีกมาก เราก็คิดกันว่าจะไปเที่ยวที่ไหนต่อกันดี
ก็นึกกันขึ้นมาได้ว่า เราควรจะไปพนมทวน เมืองกาญ-
จนบุรี ที่เขาบอกว่ามีเจดีย์ที่พบใหม่อีกองค์หนึ่ง ลอง
ไปดูกันซิ เราก็ถามทางที่จะไปจากชาวบ้านมาตลอดทาง
ว่าเราจะมุ่งไปทางทิศใด คณะเรามาถึงองค์พระเจดีย์ที่อยู่
พนมทวน กาญจนบุรี ก็ราวบ่ายสามโมง ยังมีดอกไม้
เหลืออยู่บ้าง เราใช้ดอกไม้ธูปเทียนบูชาองค์พระเจดีย์

ข้าพเจ้าเข้าสมาธิดูว่ามีโอปปาติกะอะไรอยู่บ้าง ก็
ได้ พบทหารทั้งไทยทั้งพม่า ช่างมามากมาย และได้พบ
องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอีก พระองค์รับสั่งว่า
“บันทึกกันหน” แล้วก็ไม่ได้รับสั่งอะไรอีก ข้าพเจ้าได้
บอกอาจารย์พรและคณะที่ร่วมไปด้วยกัน ต่างคนต่างก็
คิดว่าเจดีย์แห่งนี้ น่าจะเป็นเจดีย์ยุทธหัตถีเสียแล้ว

เมื่อข้าพเจ้ากลับจากสพรรณบุรี และพนมทวน
คราวนั้น ต้องกลับมาหาหนังสือพิมพ์อ่านเรื่องราวทมิฬ

คนถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องพระเจดีย์ยุทธหัตถ์อยู่ที่ไหน
แน่ เพราะก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจหาอ่าน
จึงไม่รู้ถึงเรื่องราวที่ถกเถียงกัน เพียงแต่รู้ว่าเรื่องถก-
เถียงกัน แต่ไม่รู้รายละเอียดว่าเขาถกเถียงกันอย่างไร

จากเรื่องราวที่ได้อ่านจากหนังสือต่าง ๆ และจาก
ที่ข้าพเจ้าไปพนมทวนคราวนั้นและพระองค์ทรงรับสั่งว่า
“**ชนข้างกันชน**” เป็นชนวนให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาเหตุ
ผลและหลักฐานว่าอะไรเป็นอะไร เราจึงไปพนมทวน
กันอีกหลายครั้ง เราได้ทูลถามจากพระองค์ถึงการรบ
และแม่การันหาหนองสาหร่าย ซึ่งเป็นเรื่องราวที่มหั-
ศจรรย์อย่างยิ่ง ซึ่งในที่สุดนี้ทำให้คณะของเราที่ไปร่วม
การพิสูจน์นั้นมีความแน่ใจว่า เจดีย์ยุทธหัตถ์อยู่ที่ตำบล
ดอนเจดีย์ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี แน่แน่นอน
และรายละเอียดเกี่ยวกับการชกถามเรื่องการรบและเรื่อง
อื่นๆ นั้นได้ใช้เวลาถึงชั่วโมงกว่า และได้บันทึกไว้ใน
เทปทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องยาวเกินกว่าที่ถ่ายทอดลงใน
หนังสือนี้ได้ จึงขอเล่าเรื่องในตอนนั้นแต่เพียงสั้น ๆ
ไว้ก่อน

วันค้นพบหนองสาหร่าย

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๑๖ คณะ
เราซึ่งนั่งรถยนต์ไป ๒ คันประมาณเกือบ ๓๐ คน มุ่ง
หน้าสู่ตำบลตระพังตรุ อ. พนมทวน จ. กาญจนบุรี ไป
สมทบกับคณะที่ไปรอแก่งอีก ๔ คัน ฉะนั้นคณะเราที่
ไปพนมทวนครั้งนี้ประมาณ ๕๐ คน เราไปถึงท้องที่
พระเจดีย์ประมาณ ๑๐ นาฬิกาเศษ หลังจากเราได้นมัส-
การองค์พระเจดีย์ และเดินเที่ยวสำรวจสถานที่ใกล้เคียง
ซึ่งมีทั้งพระเจดีย์และพระปรางค์แล้ว เราพากันรับประทาน
อาหารกลางวันที่วัดทุ่งสมอ ซึ่งอยู่ตรงปากทางเข้า
ที่จะไปในบริเวณองค์พระเจดีย์นั่นเอง

๔๕๔๔
ทันทีถึงตอนที่จะค้นหาหนองสาหร่ายกันละ ข้าพ-
เจ้ายังมืดแปดด้านไม่รู้จะทำประการใดดี และทุกคนที่
ไปด้วยกัน ก็พากันคอยฟังข้าพเจ้าว่าจะทำอย่างไรต่อไป
อาจารย์พรได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิดูซิว่า จะพบองค์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชหรือไม่ และพระองค์จะรับ
สั่งว่าอะไร และหนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าได้

เข้าสมาริภพองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์
มิได้รับสั่งบอกว่า หนองสาหร่ายอยู่ ณ ที่แห่งใด เพียง
แต่บอกว่าให้มุ่งหน้าไปทางทิศนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้จะทำประ-
การใดดี ก็ได้บอกอาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกันตาม
นั้น จึงเป็นอันว่า คณะที่ไปด้วยกันตกลงกันให้รถคัน
ที่ข้าพเจ้านำออกนำหน้า มีรถคันอื่นๆ ตามมาอีก ๕
คัน รถคันที่ข้าพเจ้านำมาก็ก็นั่งไปเรื่อยๆ ตามเส้นทาง
สายพนมทวน—อุทุมพร ข้าพเจ้ายังคงมืดแปดด้านอยู่เช่น
เดิม คิดวิตกอยู่ในใจแต่เพียงลำพังว่า เอ๊ะ ข้าพเจ้าจะมา
หลอกคนทั้ง ๕๐ กว่าคนเสียแล้วหรือนี่ เพราะข้าพเจ้า
ไม่รู้ว่าหนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน จะไปชี้บอกได้อย่างไร
นึกหมดหวัง ท้อแท้และสับสนตัวเอง ทันใดนั้นเอง
ความ^{๖๔}รู้สึกของข้าพเจ้าก็^{๖๕}วูบตกลง ลมสนทว่า ขณะ^{๖๖}นั้นตัว
เองกำลังนั่งมาในรถยนต์ที่กำลังแล่น ตอนนั้นข้าพเจ้า^{๖๗}
รู้สึกว่าทุกอย่างเงิบสนิท มองเห็นแต่เงาของคนสูงเทียม
ฟ้าอยู่ข้างทาง ข้าพเจ้าได้บอกให้รถหยุดทันทีโดยไม่รู้
สึกตัว

เมื่อรถจอดสนิทข้างทาง รถที่มาด้วยกันทั้งหมด ก็พลอยจอดตามๆ กัน ทุกคนลงจากรถมายืนอยู่ข้างทางกันหมด ตอนนั้นเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ตรงแดดร้อนเปรี้ยง มองไปสองข้างทางเห็นแต่ทุ่งนาเว้งว่างจะมีแดดต้นไม้เล็ก ๆ ขึ้นอยู่เป็นหย่อมๆ ห่างๆ กัน ไม่มีที่ท่าว่าจะมีหนองน้ำสักแห่งเดียวอยู่ ณ ที่แห่งใด อาจารย์พรก็ได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิตามองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชดูชื่อว่า หนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน เพราะเราไม่รู้ว่าจะเดินไปทางทิศใด มันเว้งว่าง มองไปทางไหนก็มืดแต่พยับแดดระยิบระยับไปหมด เมื่อข้าพเจ้าเข้าสมาธิก็พบพระองค์และรับสั่งว่า “ให้ไปถามผู้หลักผู้ใหญ่ที่อยู่แถวนี้ จะรู้เรื่องและพบของเป็นหลักฐาน และหนองสาหร่ายอยู่ทางนี้ ต้องเดินลึกเข้าไป” ข้าพเจ้าออกจากสมาธิบอกอาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกัน แต่ในใจของตัวเองตอนนั้นนึกหมดหวังและคิดว่า ถ้าเกิดไม่เป็นไปตามที่พระองค์รับสั่งแล้ว ข้าพเจ้าต้องเลิกทำงานที่ทำการค้นคว้าอยู่น้อย่างแน่นอนเพราะแสดงว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพบ เห็น ได้ยิน รู้เรื่องในขณะเข้าสมาธิ

จะต้องเป็นสิ่งหลอกลวงให้ข้าพเจ้าหลงเข้าใจผิด เลยจะ
พลอยกลายเป็นว่า ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ลวงโลก เพราะ
การเข้าใจผิด แต่อาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกันไม่ได้
หมดหวัง ทุกสิ่งทุกอย่างเราต้องพิสูจน์กันให้ชัดแจ้ง ไม่
เช่นนั้นก็ไม่มีความรู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก ถ้าผิดจะผิดที่
ตรงไหน ถ้าถูกจะถูกที่ตรงไหน อาจารย์พร รัตนสุวรรณ
คุณสนิท ชนรักษ์ และ อาจารย์จุลทัศน์ พยาฆรานนท์
ก็ได้เดินไปที่หมู่บ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากที่คณะเราจอดรถไป
ประมาณ ๒๐๐ เมตรเศษ ไปไต่ถามบ้านแรกก็ไม่ได้
เรื่อง ไปบ้านที่สอง คนที่บ้านที่สองได้บอกให้ไปหา
กำนัน อาจารย์พร คุณสนิท และอาจารย์จุลทัศน์ จึง
ได้เดินมาที่ตลาดซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ไปถามหาบ้านกำนัน
จากคนที่ตลาด ชาวบ้านก็ดีเหลือเกิน อุตส่าห์ไปตาม
กำนันมาให้ ซึ่งเป็นเหตุบังเอิญที่สุด เพราะปกติวัน
อาทิตย์กำนันมักจะไม่ว่างอยู่บ้าน ถ้าไม่ออกตรวจท้อง
ที่ก็ต้องเข้ากรุงเทพฯ แต่วันอาทิตย์นั้นมิเหตุบางอย่าง
ให้อยู่ทำธุระที่บ้าน ไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน พวก
เราจึงได้พบกำนันที่ร้านขายน้ำข้างทางนั่นเอง เราได้

องค์พระเจดีย์พุทธคยาพนมทวน จ. กาญจนบุรี
ในวันทำพิธีบวงสรวงสมโภชน์ หลังจากบูรณะเสร็จแล้ว

เมื่อนาน ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๗

คณะกรรมการบริหารสโมสรภริยาพระเจดีย์ยุทธหัตถี
 กำลังช่วยกันจัดเครื่องเบญจรงค์ ๒๐ กรกฏาคม ๒๕๑๗

เครื่องโบราณที่ชาวบ้านและก้านสุวักย์ ครอบ
ก้านดับลวงห้วย อ. พนมทวน จ. กาญจนบุรี
ได้พบขณะที่ไถดินทำนา—ทำไร่ ในบริเวณที่ไม่ห่างจากทาง
หนองสาหร่ายประมาณ ๓-๔ กิโลเมตร เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๑๗

คณะที่ไปร่วมค้นหาหนองสาหร่าย ได้หยุดพักผ่อนทางตรงทสมเดจ
 พระนเรศวรมหาราชรบสงไหหยุด เมอวนท ๑๑ มนาคม ๒๕๑๖

บันทึกการติดต่อสมเด็จฯ เล่ม ๑

๑๗

ทราบว่ากำนันชื่อ กำนันสุวิทย์ ศรีอุบล ตำบลที่เรา
หยุดรถกันนั้นชื่อ ตำบลรางหวาย ขนกับอำเภอพนมทวน
จังหวัดกาญจนบุรี เป็นกิโลเมตรที่ ๓๔ ครั้ง จากกาญจน-
บุรี—อุทอง พวกเราได้ถามกำนันดูว่าที่แถวนี้^{๕๔}มีหนอง
น้ำบ้างหรือเปล่า กำนันตอบว่าไม่มี แต่มีข้างในต้อง
เดินลึกเข้าไปจากถนนใหญ่^{๕๕}ประมาณ ๒ กิโลเมตร เรา
จึงได้ขอร้องให้กำนันพาเข้าไปดู ขณะที่กำลังนั่งซักถาม
กันอยู่นั้น กำนันได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อ ๓—๔ วันก่อน
(คือราววันที่ ๗—๘ มีนาคม ๒๕๑๖) มีชาวบ้านไปไถ
นา แล้วได้ของเครื่องรบโบราณมาหลายอย่าง รวม
ทั้งที่บ้านของกำนันเองไปไถนา^{๕๖}ก็ได้ของมาเช่นกัน มี
กระดิ่งข้าง หลายอัน รวมทั้งอย่างอื่นอีกมากมาย (ดูรูป
ภาพที่ถ่ายมาในเล่มนี้) กำนันได้บอกให้ชาวบ้านนำมา
ให้คณะพวกเราชม

กำนันสุวิทย์ ศรีอุบล ได้นำรถคันหน้า^{๕๗}นำคณะ
เรามากตามทางเกวียนเข้าไปจากถนนใหญ่ประมาณ ๒
กิโลเมตรก็หยุดรถ เราก็มองเห็นหนองน้ำทางด้านขวา
มือ อาจารย์พรได้ให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิถามองค์สมเด็จ

พระนเรศวรมหาราชดูว่า ใช้หนอนนี้หรือไม่ พระองค์
ทรงตอบว่าไม่ใช่ แต่บอกว่าให้หยุดรถที่นี่แล้วเดินเข้า
ไปทางด้านซ้ายมือ ในขณะของเรา มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง
ร่วมไปด้วย องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชรับสั่ง
ว่า ให้ผู้ใหญ่ท่านนั้นเดินนำหน้าขบวน ให้เดินไปเรื่อย ๆ
ถ้าผู้ใหญ่ท่านนั้นได้กลิ่นดอกกุหลาบ ณ ที่แห่งใด ณ ที่
แห่งนั้นแหละคือใจกลางหนอนสำหรับ

ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็นึกมีหน้าที่เดินนำหน้า พวก
เราเดินตามหลังกันเป็นแถวฝ่าเปลวแดดเข้าไปในทุ่งนา
ที่ดินแตกกระแหง มองไม่เห็นเลยว่าจะมีหนอนน้ำอยู่ ณ
ที่แห่งใด เดินไปได้สักพักหนึ่ง ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็ได
กลิ่นกุหลาบและได้หยุดเดินทันที แล้วเงยหน้าขึ้นมอง
ไปข้างหน้า เดินไปอีกไม่กี่ก้าวก็พบหนอนน้ำ ที่เรามอง
แต่ไกลไม่เห็นก็เพราะว่า พวกชาวนาได้จับคูดินสูงขึ้น
กันน้ำไว้ คูน้ำจึงยังทำให้เรามองไม่เห็นน้ำแต่ไกล พวก
เราได้ถามกันนั้นเกี่ยวกับหนอนน้ำนั้น ท่านนั้นได้บอกว่า
ท่านเป็นคนถนัด เมื่อตอนเด็กๆ หนอนน้ำนั้นกว้างใหญ่
มาก นำหลาไปถึงถนนใหญ่ แต่มาตอนนั้นต้นขึ้น ตอน

บันทึกการติดต่อสมเด็จฯ เล่ม ๑

๑๕

ที่พวกเราไปกันนั้นเป็นหน้าแล้ง หนองน้ำยังกว้างต้ง
ประมาณ ๑๐๐ เมตรเศษ ถ้าเป็นหน้าน้ำคงจะเจ็มนอง
กว้างใหญ่มากทีเดียว เป็นอันว่าเรากันพบหนองสา-
หร่ายแล้ว

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รับสั่งว่าพระ-
องค์ได้ตั้งทัพอยู่ระหว่างช่องภูเขาสองลูกนั้น ซึ่งตอน
ที่เรายืนอยู่ตรงหนองสาหร่ายนั้น เมอมองหันหน้าไปทาง
อำเภอทอง จ. สุพรรณบุรี จะมองเห็นทิวเขา ๒ แห่ง
และนโคหนองน้ำสำหรับให้ทหารใช้ดื่มกินกันขณะตั้งทัพ

คณะเราเดินทางต่อไปที่อนุสรณ์ดอนเจดีย์ จัง-
หวัดสุพรรณบุรี มีคนหนึ่งในการที่เดินทางไปด้วยกัน
ได้รับกระดิ่งข้างมา ๑ อันจากกำนันสุวิทย์ เพื่อเป็นที่
ระลึก ซึ่งกระดิ่งอันนี้ ครั้งแรกกำนันสุวิทย์ได้มอบให้
แก่ผู้ใหญ่ที่ไปในการเราเพื่อเป็นที่ระลึก แต่ผู้ใหญ่
ท่านนั้นไม่รับ เพราะบอกว่า “ของนี้ท่านไม่อนุญาต
ไม่รับดอก เคยได้ยินปาฏิหาริย์” แต่คนที่รับมานั้นเขา
บอกว่า “เขาไม่กลัวขอเขาเถอะ” พอขนรรถคันนั้นสน
กระดิ่งนั้นมาตลอด มาได้ไม่ไกลเท่าไร รถคันที่มีคน

ถือลูกกระดิ่งนั่งมาด้วยนั้น ยางระเบิดแตก รถไม่ได้รับ
อุบัติเหตุแต่ต้องเปลี่ยนยางรถยนต์ใหม่ อาจารย์พรต้อง
ขอกระดิ่งนั้นเพื่อจะเอาไปคืนไว้ที่ก้านันสุวิทย์ เพื่อให้
เก็บไว้เป็นหลักฐานเป็นของส่วนรวม ให้คนรุ่นหลัง
ศึกษาค้นคว้าต่อไป อาจารย์พรได้ให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิ
ทูลถามองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชว่า ที่ยางรถ
ยนต์ระเบิดนั้นเกี่ยวกับพระองค์หรือไม่ หรือว่าเป็นเหตุ
บังเอิญธรรมดา พระองค์รับสั่งว่า “ก็ยากจะหาฎิหาริย์
มิใช่หรือ และของนั้นเป็นส่วนรวม ควรเก็บไว้ที่
เดิมเพื่อเป็นหลักฐาน” ในวันนี้เราทุกคนกลับถึงบ้าน
อย่างปลอดภัย ด้วยจิตใจที่ตื้นเต้นและเบิกบาน

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ทรง
ห่วงใยประชาราษฎร์ และให้ความปกป้องคุ้มครองบ้าน
เมืองอยู่เสมอตลอดเวลา เพื่อมิให้ต้องเกิดเหตุภัยถึงขนาด
ที่จะต้องบานปลายกลายเป็นอื่น ถ้าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น
ในบ้านเมือง พระองค์มักจะรับสั่งผ่านพ่อฤาษีสรายา-
กัสเสมอ อย่างเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๖ ข้าพเจ้า
นอนหลับฝันไปว่า:—

“ข้าพเจ้าไปหาอาจารย์ลาวัณย์ ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อบอกให้เขียนรูปตามปกติ ขณะที่เดินออกประตูกรมศิลปากรจะมาขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ขณะนั้นเองก็มองเห็นที่ท้องสนามหลวงท้องฟ้าดำมืด เต็มไปด้วยฝูงอิกากำลังจิกตักกัน หล่นลงมาเกลื่อนกลาดบรรยากาศน่าสะพรึงกลัวมาก ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า จะกลับบ้านได้อย่างไร พร้อมกันนั้นก็มีข่าวมาอีกว่า มีโจรใหญ่เข้าเมืองมา ๕ คน เป็นโจรที่คอยปล้นสะดมภักษุคนที่ผ่านไปมา ความหวาดกลัวครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ในที่สุดข้าพเจ้าก็หาทางเล็ดลอดกลับบ้านถึงบ้านจนได้”

พอร^{๒๕}ส^{๒๕}ก^{๒๕}ต^{๒๕}ว^{๒๕}ต^{๒๕}น^{๒๕}ข^{๒๕}น^{๒๕}มา ด^{๒๕}นา^{๒๕}พิ^{๒๕}กา^{๒๕}เป็น^{๒๕}เว^{๒๕}ล^{๒๕}า^{๒๕}ติ^{๒๕} ๔ พอ^{๒๕}
ติ^{๒๕} ต^{๒๕}อ^{๒๕}จ^{๒๕}าก^{๒๕}น^{๒๕}น^{๒๕}ข^{๒๕}ำ^{๒๕}พ^{๒๕}เจ^{๒๕}ำ^{๒๕}ก^{๒๕}ั^{๒๕}น^{๒๕}อน^{๒๕}ไม่^{๒๕}ห^{๒๕}ล^{๒๕}ั^{๒๕}บ^{๒๕}อ^{๒๕}ิก^{๒๕}เล^{๒๕}ย^{๒๕}จ^{๒๕}น^{๒๕}ส^{๒๕}ว^{๒๕}ำ^{๒๕}ร^{๒๕}ู^{๒๕}ง^{๒๕}เ^{๒๕}ำ^{๒๕}
ไ^{๒๕}ด้^{๒๕}เ^{๒๕}ำ^{๒๕}ให้^{๒๕}อ^{๒๕}า^{๒๕}จ^{๒๕}าร^{๒๕}ย^{๒๕}์^{๒๕}พ^{๒๕}ร^{๒๕}พ^{๒๕}ง^{๒๕} พ^{๒๕}ร^{๒๕}อ^{๒๕}ม^{๒๕}ท^{๒๕}ง^{๒๕}ถ^{๒๕}า^{๒๕}ม^{๒๕}ด^{๒๕}ั^{๒๕}ว^{๒๕}ย^{๒๕}ว^{๒๕}่า **จะ^{๒๕}เป็น^{๒๕}ค^{๒๕}ณ^{๒๕}**
ธ^{๒๕}ร^{๒๕}ม^{๒๕}ค^{๒๕}า^{๒๕}หรือ^{๒๕}ว^{๒๕}่า^{๒๕}เป็น^{๒๕}นิ^{๒๕}ม^{๒๕}ิต^{๒๕}ะ^{๒๕}ไร^{๒๕} เพ^{๒๕}ร^{๒๕}า^{๒๕}ะ^{๒๕}มัน^{๒๕}ช^{๒๕}ด^{๒๕}เ^{๒๕}ล^{๒๕}ือ^{๒๕}เก^{๒๕}ิน^{๒๕}
อ^{๒๕}า^{๒๕}จ^{๒๕}าร^{๒๕}ย^{๒๕}์^{๒๕}พ^{๒๕}ร^{๒๕}ไ^{๒๕}ด้^{๒๕}ให้^{๒๕}ข^{๒๕}ำ^{๒๕}พ^{๒๕}เจ^{๒๕}ำ^{๒๕}เ^{๒๕}ำ^{๒๕}ส^{๒๕}มา^{๒๕}ริ^{๒๕}ไป^{๒๕}ถ^{๒๕}า^{๒๕}ม^{๒๕}พ^{๒๕}อ^{๒๕}ถ^{๒๕}า^{๒๕}ษ^{๒๕}ี^{๒๕}ส^{๒๕}ร^{๒๕}า^{๒๕}-
ก^{๒๕}ัส^{๒๕} แต่^{๒๕}ก^{๒๕}็^{๒๕}ไม่^{๒๕}ไ^{๒๕}ด้^{๒๕}ร^{๒๕}ับ^{๒๕}ค^{๒๕}ำ^{๒๕}ต^{๒๕}อ^{๒๕}บ^{๒๕} จ^{๒๕}น^{๒๕}ต^{๒๕}ก^{๒๕}ก^{๒๕}ล^{๒๕}า^{๒๕}ง^{๒๕}ค^{๒๕}ิ^{๒๕}น^{๒๕}พ^{๒๕}อ^{๒๕}ถ^{๒๕}า^{๒๕}ษ^{๒๕}ี^{๒๕}จ^{๒๕}ึง^{๒๕}ไ^{๒๕}้^{๒๕}
บ^{๒๕}อ^{๒๕}ก^{๒๕}ว^{๒๕}า^{๒๕} ท^{๒๕}ณ^{๒๕}เ^{๒๕}ม^{๒๕}อ^{๒๕}ค^{๒๕}ิ^{๒๕}น^{๒๕}น^{๒๕}เ^{๒๕}ป^{๒๕}เ^{๒๕}น^{๒๕}นิ^{๒๕}ม^{๒๕}ิต^{๒๕}ท^{๒๕}อ^{๒๕}ง^{๒๕}ค^{๒๕}ั^{๒๕}ส^{๒๕}ม^{๒๕}เ^{๒๕}ด^{๒๕}จ^{๒๕}พ^{๒๕}ระ^{๒๕}น^{๒๕}ร^{๒๕}เ^{๒๕}ส^{๒๕}ว^{๒๕}-
ม^{๒๕}ห^{๒๕}า^{๒๕}ร^{๒๕}า^{๒๕}ษ^{๒๕}เ^{๒๕}ด^{๒๕}ี^{๒๕}จ^{๒๕}มา^{๒๕}บ^{๒๕}อ^{๒๕}ก^{๒๕}ว^{๒๕}า^{๒๕} ว^{๒๕}ัน^{๒๕}เ^{๒๕}า^{๒๕}ร^{๒๕}ว^{๒๕}น^{๒๕}อ^{๒๕}า^{๒๕}ท^{๒๕}ด^{๒๕}ย^{๒๕}ท^{๒๕}จะ^{๒๕}ถ^{๒๕}ง^{๒๕}น^{๒๕}

จะเกิดการจลาจลถึงนองเลือดที่ท้องสนามหลวง เหตุการณ์จะเคร่งเครียดในวันเสาร์ และวันอาทิตย์จะเป็นวันที่รุนแรงถึงจลาจลนองเลือด วันจันทร์จะเริ่มคลคลาย และต่อจากนั้น ประเทศไทยเราก็จะตกอยู่ในภาวะเหมือนคนเป็นไข้อยู่ตลอดเวลา จะมีอาการหนาวๆ ร้อนๆ ปวดเมื่อยตามตัว จะมีบางครั้งเป็นระยะๆ ที่ไข้จะขึ้นถึงกับชัก แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ถึงตาย จะเป็นอยู่ตลอดทั้งปี ซึ่งวันเสาร์—วันอาทิตย์ที่พระองค์รับสั่งนั้น คือวันที่ ๑๓—๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ซึ่งกลายมาเป็นวันมหาวิปโยคของคนไทยทั้งชาตินั่นเอง เป็นวันที่มิได้มีใครคาดคิดว่าจะเป็นไปได้ที่คนไทยจะฆ่ากันเอง

อนึ่ง พระองค์รับสั่งอีกว่า ในระยะที่ชะตาของโลกเป็นแบบนี้ คือตกเป็นไฟไปทั่วทุกหัวระแหงเช่นนี้ สำหรับประเทศไทยแล้ว พระองค์คอยช่วยเหลือควบคุมสถานการณ์ ให้ได้รับความกระทบกระเทือนน้อยที่สุดขนาดเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

สำหรับความเห็นของข้าพเจ้าเองรู้สึกว่ ถ้าประเทศไทยและเราชาวไทยทุกคน ไม่มีพระองค์คอยให้

ความปกป้องคุ้มครองแล้ว บ้านเมืองของเราคงจะแตก
สาแหรกขาดเสียแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคงจะไม่ยุติลง
ได้อย่างรวดเร็วเกินคาดคิด และคนไทยเราก็คงจะไม่
สามัคคีกันเห็นอกเห็นใจกันได้รวดเร็วเช่นนั้น การแก่ง
แย่งคงจะทวีความรุนแรงขึ้น แต่ถึงจะมีอยู่บ้างก็ยังไม่
อยู่ในขั้นที่ดีกว่า เมื่อเทียบกับเหตุการณ์ทั่วโลก ซึ่งก็
กำลังเดือดร้อนอยู่ทั่วทุกหัวระแหงเช่นกัน

สำหรับปฎิหาริย์ของพระองค์ ที่ข้าพเจ้าได้ประ
จักษ์ชัดมากับตัวเองอย่างชัดเจนรวมทงคนอื่น ๆ อีกนับ
ร้อยที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นก็ต้องเข้าใจว่า เป็นปฎิหาริย์
ของพระองค์อย่างแน่นอน ก็คือ หลังจากที่สมาคมชาว
กาญจนบุรีร่วมกับกรมศิลปากรได้ทำการบูรณะพระเจดีย์
ยุทธหัตถี ที่อำเภอพนมทวน เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๗
ซึ่งทำการซ่อมแซมบูรณะอยู่ประมาณ ๒ เดือน ก็แล้ว
เสร็จ ซึ่งตอนนั้น คุณเสนาท ธนรักษ์ ก็ได้มารับอาจารย์
พรกับข้าพเจ้าไปร่วมพิธีบวงสรวงก่อนลงมือบูรณะ ตอน
นั้นยังไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แต่การซ่อมแซมบูรณะ
ก็แล้วเสร็จมาโดยสะดวก จนเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม

๒๕๑๗ ได้ทำพิธีบวงสรวงสมโภชองค์พระเจดีย์ยุทธหัตถี หลังจากซ่อมแซมบูรณะเสร็จ วันนั้นอาจารย์พรและข้าพเจ้าก็ได้ไปร่วมพิธีด้วย

อาจารย์พรกับคณะรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ออกจากกรุงเทพฯ ราว ๑๑.๓๐ น. เราแวะรับประทานอาหารกลางวันกันที่จังหวัดนครปฐม ไปถึงองค์พระเจดีย์ยุทธหัตถีที่พนมทวน เวลา ๑๔.๐๐ น. ตรงพอดิ แต่ตรอนเหลือเกิน อากาศแห้งแล้ง ระยะทางจากถนนใหญ่จนถึงองค์พระเจดีย์ระยะทางราว ๑๓ กิโลเมตร เป็นทางถนนลูกรัง รถเล่นเข้ามาฝุ่นตลบคละคลุ้ง สองข้างทางเป็นท้องนาที่ชาวนาไถไว้แล้ว แต่ด้วยความที่ฝนไม่ตกลงมาเลย ดินที่ไถไว้จึงกลายเป็นฝุ่นตลบ ขาวกล่าที่ตกไว้แล้วขึ้นมาได้สูงประมาณ ๕-๖ นิ้ว แห้งเกรียมกลายเป็นสีเทา บางแห่งที่ชาวไร่ลงอ้อยไว้ ใบอ้อยก็แห้งกรอบ ยืนต้นตายอยู่ทั่วไป บางแห่งที่ลงต้นพริกไว้ ต้นพริกก็ยืนต้นค่ออ่อนคอบ้างเหมือนคนอ่อนระโหยโรยแรง บางต้นยืนต้นใบแห้งเฉา ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจนึกภวานาในใจว่า “ขอพระองค์จงทรงบันดาล

บันทึกการติดต่อสมเด็จพระเจ้า ๑

๒๕

ให้ฝนตกลงมาสักครึ่งหนึ่งเกิด สงสารต้นข้าว ต้นพริก
ต้นอ้อยที่กำลังจะขึ้นต้นตายเหลือเกิน” คณะเรามาถึง
บริเวณพระเจดีย์ ก็พบคุณสนิท ธนรักษ์ และคณะ
สมาคมชาวกาญจนบุรี รวมทั้งชาวบ้านพนมทวนรอรับ
อยู่แล้ว เราได้ช่วยกันจัดเครื่องสังเวยท่ามกลางแสงแดด
ร้อนจ้าจนแทบไปทั่ว ดอกไม้ที่จัดมาเข้าพิธีบวงสรวง
สมโภชน์ พอจัดลงแจกันก็ค้ออ่อนค้อพับลงทันทีเพราะ
ความร้อน ต้องรีบนำเข้ามาในร่ม พรหมน้ำไว้ก่อน ชาว
บ้านบอกว่า อากาศร้อนแห้งแล้งเหลือเกิน ฝนไม่ตก
มาเป็นเวลาแรมเดือนแล้ว

เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว เวลา ๑๕.๔๕ น. เริ่ม
พิธีบวงสรวง โดยลั่นฆ้องขึ้น ๓ รา แล้วบรรเลงเพลง
สาธุการ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ชุมนุมเทวดา เมื่อ
ชุมนุมเทวดาจบก็ลั่นฆ้องอีก ๓ รา บรรเลงเพลงสาธุ
การอีก จากนั้น คุณสนิท ธนรักษ์ ได้อ่านโองการ
เฉลิมพระเกียรติองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชว่า:—

“ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายมีความยินดีได้มาประกอบ
พิธีสมโภชน์เจดีย์ยุทธหัตถี สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ณ ตำบลคอนเจดีย์ ในวันนี้

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างใหญ่หลวงแก่ประเทศไทย ได้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติบ้านเมือง ที่ได้สูญเสียไปในสมัยกรุงศรีอยุธยา ทรงประกาศอิสรภาพทเมืองแครง เมื่อพุทธศักราช ๒๑๒๑ ได้ทรงอุทิศพระองค์เพื่อประเทศชาติ กอปรด้วยพระวิริยอุตสาหะและพระปรีชาสามารถ ในการทรงเป็นผู้นำชาติไทย ทำการต่อสู้กับข้าศึกศัตรูที่มารุกราน นอกจากที่ทรงแสดงพระอัจฉริยะในการเป็นผู้นำแล้ว ยังทรงแคล้วคลาดสามารถออกรบด้วยพระองค์เอง ได้ทรงกระทำยุทธหัตถีกับข้าศึกขัตติยชาติ ณ สถานที่คอนเจดีย์แห่งนี้ ในพุทธศักราช ๒๑๓๕ พระบรมเดชานุภาพและเกียรติของกองทัพไทยระบือไปทั่วสารทิศ เป็นที่ยำเกรงแก่หมู่ประชาชาติตราบทุกวันนี้ นำความร่มเย็นเป็นสุขมาสู่ชาติบ้านเมืองและอาณาประชาราษฎร์ ทรงเป็นวีรบุรุษอันยิ่งใหญ่ของชาติพระองค์หนึ่ง ฉะนั้น ทศมาคมชาวจังหวัดกาญจนบุรี และกรมศิลปากรได้ร่วมจิตใจมีสมานฉันท์ สละทุนทรัพย์และแรงงานจัดซ่อมแซมองค์

พระเจดีย์ยุทธหัตถี เพื่อเทิดพระเกียรติตั้งประจักษ์อยู่
เป็นการแสดงความกตัญญูต่องู แต่พระมหาวรภัยตรี
พระองค์นั้น และบรรพบุรุษของชาติไทยอย่างเหมาะสม
และน่าปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง

บัดนี้ได้เวลาแล้ว ข้าพระพุทธเจ้าจะได้ทำพิธี
สมโภชเจดีย์ยุทธหัตถีเพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจประชา
ชนชาวไทย ให้รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ และพระ
มหาวิกรมของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อได้ถือ
เป็นแบบอย่างในอันที่จะช่วยปกป้องรักษาประเทศชาติอัน
เป็นที่รัก ให้ดำรงความเป็นเอกราชและความร่มเย็นเป็น
สุข เป็นมรดกสืบไปชั่วกาลปาวสาน”

เสร็จแล้วกลืนพองขึ้นอีก ๓ รา เป็นเสร็จพิธีบวง
สรวง เป็นที่น่าสังเกตว่า พอเริ่มพิธีกลืนพองขึ้น ๓ รา
แล้วชุมนุมเทวดานั้น อากาศร่มคลุมลงทันที จากแดด
จ้าร้อนจัด ลมพัดเอื่อยๆ ไม่ขาดระยะ อากาศเปลี่ยน
เป็นเย็นสบายลงทันที ทำให้พวกเรารวมทั้งชาวบ้านซึ่ง
มาร่วมพิธีกันในวันนั้นประมาณ ๔๐๐ คนเศษ นั่งสงบ
ได้อย่างสบาย ไม่ต้องกรำแดด เมื่อเสร็จพิธีแล้วฝน

ไปรยลงมาบางเบาเสมือนนำพระพุทธรณ์ ข้าพเจ้าได้
 เข้าสมาธิตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มพิธี พบทหารมากมาย ทั้ง
 ทหารพม่า ทหารไทย ช่างม้า พออาจารย์พรเริ่มชุมนุม
 เทวดา องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงรับสั่งว่า
 “เรายินดี เรากำลังใช้ความพยายาม ใช้ความอดทน
 รวบรวมกำลัง เพื่อมิให้บ้านเมืองต้องแตกสลาย” แล้ว
 พระองค์ก็เสด็จกลับ ข้าพเจ้าได้บอกให้อาจารย์พรและ
 คุณสนิททราบถึงพระดำรัสอันนี้ และแล้วได้ตกลงให้
 พ.ต.อ. (พิเศษ) สิทธิศักดิ์ สุวรรณเกสัช นำข้อความ
 ที่องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รับสั่งประกาศให้ทุก
 คนได้รับทราบไว้ด้วย ซึ่งทุกคนก็ได้แสดงความปลื้มปิติ
 โดยทั่วกัน

เราทุกคนกลับเข้ามาในศาลาเพื่อฟัง สมเด็จพระ
 ญาณสังวร วัดบวรนิเวศวิหารซึ่งท่านได้กรุณา
 เป็นประธานฝ่ายสงฆ์สวดมนต์เย็นสมโภชน์ ซึ่งมีพระ
 สวดมนต์เย็นในวันนั้น ๑๐ รูป ขณะนั้นอากาศเย็น
 สบาย ลมพัดอ่อนๆ อยู่ตลอดเวลา ขณะที่พระสวด
 มนต์ไปได้ประมาณ ๑๕ นาที ลมเริ่มพัดแรงขึ้นๆ จน

กลายเป็นพายุฝนตกกระหน่ำลงมา แข่งกับเสียงพระสวดมนต์ เป็นทิวแถวจักรยั้งนักแก้อยู่ในเหตุการณ์ ชาวบ้านทุกคนแสดงความตื่นเต้นดีใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด ทั้งๆ ที่ในคืนนั้นจะมีลูกและภาพยนตร์ฉายสมโภชน์ถ้าฝนตกออกอย่างนี้ อาจจะได้ดูลูกและภาพยนตร์ก็เป็นได้ แต่ชาวบ้านก็ยังดีใจที่ได้มีฝน ฝนตกอยู่สักพักหนึ่งก็ซาลง ข้าพเจ้าเดินทางกลับกรุงเทพฯ สองข้างทางชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำฝน ต้นไม้ที่ลมพัดกลดกลาน เหี่ยวเฉากลับมีชีวิตชีวาชูลอนขนออกครึ่งหนึ่ง รู้สึกเป็นสุขและชื่นใจยิ่งนัก จากพนมทวนถึงกรุงเทพฯ ฝนตกมาตลอดทาง

ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังจากคนอื่นว่า ที่บริเวณองค์พระเจดีย์พนมทวน ตอนกลางคืนที่มีการแสดงลูกและฉายภาพยนตร์นั้นฝนไม่ตก จะมีบ้างก็เพียงปรอยๆ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงลูกและฉายภาพยนตร์ เป็นการดีที่ฝนตกลงมา มิฉะนั้นฝนคงจะคลั่งไปหมดเป็นอันตรายสำหรับการที่จะมานั่งดูลูก และภาพยนตร์ แต่หลังจากที่ลูกและภาพยนตร์เลิกแสดงแล้ว ฝนจึงตกลงมาอีกเป็นทิวประหลาดใจอย่างยิ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ฝนได้ตกโดยทั่วไปทั่วประเทศ มาตั้งแต่เย็นวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันทำพิธีบวงสรวงสมโภชองค์พระเจดีย์ยุทธหัตถีขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ประจวบกับระยะนั้นก็มีฝนหลวงพระราชทานพоди ประเทศไทยจึงหมดกังวลเกี่ยวกับภาวะแห้งแล้งได้อีกครั้งหนึ่ง

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ทรงห่วงใยประเทศชาติบ้านเมืองและประชาราษฎร์ของพระองค์อยู่ตลอดเวลา พระองค์ก็ได้ทรงทอดทิ้งเลย สิ่งใดที่พระองค์จะทรงกระทำได้ จะทรงดลบันดาลได้ พระองค์ท่านจะทรงเข้าช่วยเหลือทันที พระองค์รับสั่งกับข้าพเจ้าเสมอ และให้บอกกันต่อไปด้วย เพื่อจะได้เป็นพลังเสริมสร้างให้แก่ประเทศชาติของเราว่า ทุกครั้งที่มีการสวดมนต์ จะเป็นตอนก่อนเข้านอนหรือตื่นนอนเข้าก็ตาม ภายหลังจากสวดมนต์ตามทวัตรเองเรียบร้อยแล้ว ตอนจะเลิกขอให้ตั้งใจให้แน่วแน่ว่าสวดมนต์เพิ่มเติมอีกบทหนึ่งคือ:—

๑ ปางเมื่อพระองค์ปรมพุท—	ธวิสุทธศาสตร์ดา
ตรัสรู้อนุตตระสมา—	ธินโพธิบัลลังก์
๑ ขุนमारสหัสสะพหุพา—	หุวิชาวิชิตขลัง
ขักริเมฆละประทั้ง	คชะเหิมกระเหิมหาญ
๑ แสงเสกสราวุธประดิษฐ์	กละกิดจะรอนราญ
รุมพลพหลพยุหพาน	พระสมุททะนงมา
๑ หวังเพื่อพะจณูวระมุนิน	ทศชินะราชา
พระปราบพหลพยุหมา—	ระมะเลื่องมะลายสุญ
๑ ด้วยเดชองค์พระทศพล	สุวิมลละไพบูลย์
ทานาธิธรรมะวิชุกุล	ชนะน้อมมนโตาม
๑ ด้วยเดชเจ้าจะวณา	และนนาม้องค์สาม
ขอจงนิกรพละสยาม	ชยะสิทธิทุกาวร
๑ ถึงแม้จะมีอริวิเศษ	พละเดชะเทยัมมาร
ขอไทยผจญวิชิตผลาญ	อริ मैंมนุนิทร ๗

การที่พระองค์มีรับสั่งให้สวดบทนี้ ก็เพราะเป็น
บทที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่แสดงถึงชัยชนะของพระพุทธองค์
ต่อพระยามารและมวลเสนา และมีคำตอนท้ายอธิษฐาน

ขอให้ประชาชนชาวไทยอยู่ร่วมเย็นเป็นสุข ปลอดภัยจาก
หมุ่อมิตรต่าง ๆ และประเทศชาติได้รับชัยชนะจากศัตรู
ผู้คิดร้ายตลอดนิรันดร ข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติตามเสมอ
ตลอดมามิได้ขาด พลังแห่งความปรารถนาดี คงจะทำ
ลายล้างอธรรมทุกอย่างให้หมดสิ้นไปได้ในที่สุด

อีกประการหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม
๒๕๑๗ นี้เอง องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จ
มาอีกครั้งหนึ่ง ได้มารับสั่งให้ทำ ถือก่อก่อนสุรณ
ของพระองค์จำนวน ๒๑๒๗ องค์ จำนวนเท่ากับ ปี
พ.ศ. แห่งการประกาศอิสรภาพ ณ เมืองแครง ที่
พระองค์ได้ให้ความเป็นไทยแก่ชนชาวไทย เมื่อ ๓๙๐ ปี
ที่ผ่านมา พระองค์รับสั่งว่า ขณะนี้ความเป็นเอกราช
ของชาติไทย กำลังถูกกลืนไปทีละน้อยๆ พระองค์จะ
ให้อิสรภาพแก่ชนชาวไทยของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระ
องค์กำลังพยายามที่จะไม่ให้ชาติไทยที่รักของเรา ต้อง
แตกสลายกลายเป็นอื่น พระองค์รับสั่งเช่นเดียวกับที่
พ่อขุนรามคำแหงมหาราช ซึ่งรับสั่งมาหลายปีแล้ว
ว่า:—

“ศาสนาและพระมหากษัตริย์เท่านั้นที่จะช่วยประคองความเป็นชาติไทยไว้ได้ เพราะประเทศไทยได้สูญเสียเอกราชไปเกือบหมดทุกด้านแล้ว”

อนึ่ง ลોકเกตอนุสรณ์ไม่ใช่เหรียญศักดิ์สิทธิ์เหมือนเช่นเหรียญที่พระอาจารย์ต่างๆ ปลุกเสกให้ศักดิ์สิทธิ์แต่เป็นลोकเกตอนุสรณ์ที่เราจะได้รำลึกถึงพระองค์ พระองค์จะอยู่และคุ้มครองช่วยเหลือทุกคนที่มีความระลึกถึง ลોકเกตอนุสรณ์ที่มีความสำคัญมาก เพราะพระองค์รับสั่งให้ทำในจำนวนจำกัด ให้ทำได้เพียงครั้งเดียว ซึ่งต่อไปจะไม่มีอีกแล้ว เพราะ ๒๑๒๗ เป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นไท ความเป็นอิสรภาพที่จะไม่ขึ้นอยู่กับใครๆ

ข้าพเจ้าได้ทูลกับพระองค์ว่า การกระทำเช่นนั้นจะมีเป็นการช่วยเสริมสร้างความมั่งงายให้เกิดขึ้นแก่คนทั่วไปหรือ เพราะโดยปกติสำนักฉันคิดว่าทางวิญญาณมิได้ส่งเสริมการกระทำเช่นนั้นเลย เพราะเห็นว่าเป็นความมั่งงายอย่างยิ่ง ที่จะทำให้คนเราหวังพึ่งแต่สิ่งภายนอก แทนที่จะคิดหวังพึ่งตัวเอง สำนักฉันคิดว่าทางวิญ-

ญาณมีแต่มุ่งหวังในอันที่จะช่วยให้แสงสว่างแก่คนทั่วไป
มิให้หลงมกมาย ให้เข้าใจในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถูกต้อง ให้ฟัง
ตัวเอง ให้เข้าใจเรื่องราวชีวิตของตัวเอง และให้เข้าใจ
เรื่องราวของกรรมอย่างลึกซึ้ง มิให้มามีหลงมกมายยึด
มั่นคอยแต่อ่อนนอน สิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อดลบันดาลโดยมิได้
เข้าใจถึงแก่นแท้ของชีวิต และเพราะความมกมายในสิ่ง
เหล่านั้นเอง ที่บังคับมิให้คนเราเข้าใจถึงสัจธรรม มิได้
มุ่งศึกษา เพื่อที่จะให้เข้าใจเรื่องราวของชีวิตอย่างถูกต้อง
จึงทำให้มีอาจที่จะเอาชนะใจตัวเอง และทำให้ตัวเองพ้น
จากความทุกข์ได้ พระองค์รับสั่งว่า “พระรูปลોકเกิด
อนฺสรณ^๕ มิใช่เป็นเหตุยศศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้อ่อนนอน
หรือเป็นเหตุยศป้องกันพ้นไม่เขียงไม่ออก หรือเป็น
เหตุยศเมตตามหานิยม แต่เป็นลોકเกิดอนฺสรณ^๕ของ
ความระลึกถึงที่จะเป็นสอสมพันธ^๕ระหว่างพระองค์กับข้า
ในพระองค์ เป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นอิสระที่จะไม่
ตกเป็นทาสของใครๆ อีกต่อไป” พระองค์รับสั่งสืบต่อ
ไปอีกว่า “สงครามครั้งใหญ่หลวงนัก เทียบเท่าสง-
ครามยุทธหัตถี^๕ทีเดียว พวกเราทุกคนกำลังประจัญหน้า

บันทึกการติดต่อสมเด็จฯ เล่ม ๑

๓๕

กับข้าศึก จึงมีความกล้าหาญ เด็ดขาด มีสติและมีเมตตา
เอาชนะศัตรูให้จงได้” ข้าพเจ้าจึงมีบังอาจในอันที่จะทูล
ถามสิ่งใดอีก

มีหลายคนได้ถามข้าพเจ้าว่า พระรูปลોકเก็ตอนุ-
สรณ์จะมีคุณภาพ ประสิทธิภาพอย่างไร มีความศักดิ์
สิทธิ์อย่างไร ข้าพเจ้าจึงมีอาจจะบอกได้ เพียงแต่ได้ขอ
รับรองบุคคลที่ได้บูชาพระรูปลોકเก็ตอนุสรณ์ไปแล้ว มี
ประสบการณ์หรือมีการเปลี่ยนแปลง มีอะไรที่ผิดจากที่
เคยเป็นมาอันตัวเองคิดว่าต้องเนื่องมาจากพระรูปลોકเก็ต
อนุสรณ์อย่างแน่นอนแล้วละ ก็ช่วยกรุณาเขียนบันทึก
ส่งมาให้ทราบบ้างเท่านั้นเอง เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าจะ
ต้องมีย่างแน่นอน และประสบการณ์ของแต่ละคนก็
คงจะไม่เหมือนกัน

และเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๗ นี้เอง พระ-
องค์ก็โปรดเสด็จมาอีก และรับสั่งว่า เงามะม่นแห่ง
ความน่าสพึงกลัวกำลังคืบคลานเข้ามา ตั้งแต่ระยะนี้ไป
ผู้คนจะตกอยู่ในภาวะวิตกกังวลหวาดระแวง หวาดผวา
เรียกว่าแทบจะไม่เป็นอันทำอะไรเลยทีเดียว พระองค์จะ

มาทำพิธีพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ ในวันขึ้น ๕ ค่ำ ถึงวัน
 ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ยามสุดท้าย” เมื่อข้าพเจ้าเปิดปฏิ-
 ทินดูจึงรู้ว่าตรงกับวันพุธที่ ๒๕ กันยายน ถึงวันที่ ๑
 ตุลาคม ๒๕๑๗ สำหรับคำว่ายามสุดท้ายนั้น ข้าพเจ้า
 ได้ถามพ่อฤาษีว่าเป็นเวลาอะไร พ่อฤาษีตอบว่า ยามส-
 ุทท้ายคือเวลา ๐๔.๐๐ น. ข้าพเจ้าตกใจมาก เพราะเหลือ
 เวลาอีก ๙ วันเท่านั้นก็จะถึงวันทวิปสังข์ ขณะนั้นช่าง
 ทำพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์เพิ่งทำได้มาเพียง ๔๑๗ องค์
 เท่านั้นเอง คิดว่าถึงอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะเร่งช่างให้ทำ
 ให้เสร็จทั้ง ๒๑๒๗ องค์ตามจำนวนที่รับสั่งอย่างแน่นอน
 จึงทูลกับพระองค์ว่า พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ยังได้มาไม่
 ครบตามจำนวนที่รับสั่ง และช่างก็คงจะเร่งมือไม่ทัน
 ตามพระราชประสงค์ พระองค์จึงรับสั่งว่า “จะเสร็จ
 เพียงองค์หรือสององค์ก็จงมาทำพิธี” ฉะนั้นจนถึงวัน
 พิธี ช่างทำจึงเร่งมือได้มารวมทั้งหมดเพียง ๕๘๙ องค์
 เท่านั้น ดังนั้น จึงเป็นอันว่าในการเข้าพิธีครั้งที่หนึ่งได้
 พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์จำนวน ๕๘๙ องค์

ในการทำพิธีรับสั่งว่า พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์

จะต้องวางใส่ไว้ในผอบมีเชิง ข้างในผอบรองชั้นล่าง
ด้วยทองคำเปลวก่อน แล้วชั้นบนพระรูปนั้นเป็นบุหงา
สำหรับอบพระรูป ซึ่งบุหงานี้ต้องประกอบด้วยดอกไม้ที่
มีกลิ่นหอมทุกชนิด และยังมีดอกไม้สำหรับพิธีอีกต่าง
หาก ดอกไม้ตามที่รับสั่งนี้ต้องหาให้ครบทุกอย่าง ถ้า
หากหาไม่ได้จริงๆ ก็ให้ใช้ยอดหรือต้นของดอกไม้ชนิด
นั้นๆ แทน ดอกไม้ตามที่รับสั่งมี ดอกพุทธรักษา ดอก
บัวหลวง (ปทุม) ดอกบัวขาว (บุณฑริก) ดอกพุทธร-
รักษา ดอกธรรมรักษา ดอกราชาวดี ดอกทานตะวัน
ดอกดาวเรือง ดอกแก้ว ดอกการะเกด (ดอกลำเจียก)
ดอกมะลิ ดอกจำปี ดอกรัก ดอกบานไม่รู้โรย ดอก
พิกุล ดอกกรรณิการ์ ดอกขำมะนา ดอกข้าวสาร
ดอกปีบ ดอกลำดวน ดอกกุหลาบสีชมพู ดอกกุหลาบ
สีเหลือง ดอกกุหลาบสีขาว ดอกกระดังงา ดอกนมแมว
ดอกเข็ม ดอกพุทธรักษา ดอกมลิวัลย์ ดอกรองเท้านารี
ดอกโศก ต้นข้าวที่กำลังออกรวง ข้าวตอก ใบเงิน
ใบทอง ใบนาค ใบโกศล ใบเตยหอม สำหรับผลไม้
พิธีก็มี กล้วยหอมจันทร์ มะพร้าวกะทิ มะพร้าวอ่อนทั้ง

ทะลาย มะปราง มะเฟือง มะม่วง ส้มโอ ลำไย ตันอ้อย
 ในระหว่างพิธี ๗ วัน ๗ คืนนี้ เทียนจะต้องจุดสว่างอยู่
 ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มพิธีจนถึงเสร็จสิ้นพิธีไม่ให้เทียนดับ
 เลย ทุปถ์ต้องจุดอยู่ตลอดเวลาให้ขาดสายควัน ทุกคน
 ที่อาศัยอยู่ในบ้านต้องรับประทานอาหารพรหม (อาหาร
 มังสะวิรัต)

ข้าพเจ้าได้เล่าให้อาจารย์พรพั่ง อาจารย์พรจึงได้
 ปรีกษากับคนที่ใกล้ชิดที่พอจะช่วยวิ่งเต้นจัดกันได้ มี
 คุณสังวาลย์ ดิณสุตานนท์ คุณวันเพ็ญ อมรสิทธิ์ คุณ
 บุญผา จุลวงศ์ คุณประสาน เจริญพร คุณผ่องผิว พัฒน-
 ประภาพันธุ์ รวมทั้งคนในบ้านอีกมี คุณรวยพร ญาณ-
 คุปต์ คุณภิญโญ ทองจันทร์ คุณสุนันท์ จตุหะศรี
 คุณรัตนภรณ์ สุทรพินทุ เป็นต้น ได้ช่วยกันเป็นภาระ
 วิ่งเต้นหาดอกไม้ผลไม้มาให้ครบ ถามหาจากเพื่อนฝูงกัน
 เป็นจำละหวั่น เพราะดอกไม้ผลไม้บางอย่างหาซื้อไม่ได้
 ต้องหาตามบ้านผู้คนหรือตามสวน และเวลาที่มารับสั่งให้
 จัดพิธีก็กระชั้นชิดเหลือเกิน แยกที่มาหาข้าพเจ้าที่บ้าน
 ในช่วงระยะใกล้ๆ วันพิธี จะต้องถูกถามและถูกขอร้อง

บันทึกการติดต่อสมเด็จฯ เล่ม ๑

๓๕

ให้ช่วยหาดอกไม้กันทุกคน ซึ่งในจำนวนบุคคลเหล่านี้
คุณเพ็ญแข กับปัยบุตร ซึ่งอยู่ที่จังหวัดชลบุรีกรับปาก
จะหาดอกกระเจด (ดอกลำเจียก) มาให้ได้ ถ้าหาไม่ได้
จะเอายอดเอาต้นมาให้

ในวันอังคารที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๑๗ ที่พวก
เราหาดอกไม้หาผลไม้มากองเต็ม ก่อนจะจัดทุกคนก็
ไม่ออกเลยว่าจะจัดกันในรูปแบบใด เพราะต่างคนต่างก็
ไม่ใช่ช่างฝีมือด้วยกันทั้งนั้น ทุกคนจัดตามความถนัด
ตามฝีมือเท่าที่ตัวเองจะทำได้จนสุดความสามารถที่ตัวเอง
เห็นว่าดีที่สุดสวยที่สุด ในวันจัดดอกไม้นี้ คุณจรัสศรี
จินดาโรจน์ คุณสมจิต วัฒนสกุล เพื่อนของ คุณวัน-
เพ็ญ อมรสิทธิ์ ได้มาร่วมช่วยจัดด้วย ทุกคนในบ้าน
ถูกเกณฑ์มาช่วยกันจัดเท่าที่ใครจะทำอะไรได้บ้าง เมื่อ
จัดพานดอกไม้แล้วยังไม่รู้ว่าจะวางในรูปแบบใด เพราะดอก-
ไม้และผลไม้มีมากมายเหลือเกิน ความรู้สึกของข้าพเจ้า
ตอนนั้นเหมือนไม่เป็นตัวของตัวเอง ความรู้สึกชา ความ
คิดว่างเปล่า ทำอะไรเหมือนคนไม่รู้สึกรู้สัว ใครที่จัด
พานเสร็จก็จะส่งมาให้ข้าพเจ้า ซึ่งคงไม่มีใครรู้ว่าตอน

นั้นข้าพเจ้ารู้สึกอย่างไร เพราะแต่ละคนก็มัวสาละวนที่จะทำหน้าที่ของตัวเองให้เสร็จทันเวลา ข้าพเจ้าวางพานดอกไม้ตามที่ต่างๆ โดยอัตโนมัติ เมื่อวางดอกไม้และผลไม้ครบหมดทุกอย่างแล้ว ทุกคนมองดูด้วยความปลาบปลื้มและประหลาดใจ ที่สิ่งที่ได้ช่วยกันจัดทำขึ้นมา ซึ่งไม่มีใครวาดภาพล่วงหน้าออกมาก่อนว่า จะออกมาในลักษณะใด แต่เมื่อเสร็จออกมาแล้วผลที่ได้ คือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาอันสวยงาม มีความหมาย สร้างความปลาบปลื้มปีติอย่างคาดไม่ถึง ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยได้ด้วยดีจนถึงพิธี เรียกได้ว่าพวกเราทำงานกันเป็นจุลกลินที่เดียว และสิ่งที่หนักใจและไม่คิดว่าจะหาได้ทันในวันพิธี ก็คือผอบมีเชิงสำหรับอบบูชาพระรูปลือคเกิดดอนสุรณ เพราะอาจารย์พรและข้าพเจ้าได้ตระเวนหาซื้อตามที่ต่างๆ แต่ก็หาไม่ได้ เพราะมีแต่ผอบเล็ก ๆ และเป็นผอบที่ไม่มีเชิงใส่พระรูปได้ไม่มากนัก ถ้าซื้อก็ต้องซื้อหลายใบ จึงยังไม่ตัดสินใจซื้อ เพราะยังไม่เหมือนอย่างที่รับสั่งเลย พร้อมกันนั้นข้าพเจ้าก็ได้ถามตามคนที่รู้จัก เพื่อใครจะมีให้ขอยืมบ้าง ช่างเป็นโชคดีอะไรอย่างนั้น ข้าพเจ้าได้ถามจาก

คอมบรจพระรูปดอกไม้สวนในระหว่างพิธี
บูชา

คุณพิศมร ศรศรวัช ซึ่งคุณพิศมรก็บอกทันทีว่า
ผอบแบบนั้นของคุณณ สุวัตร ญาติผู้สนิทสนมและ
มีพระคุณของคุณพิศมรเคยมี จึงรับปากว่าจะลองถาม
จากคุณณและถ้าผอบยังอยู่ก็จะขอยืมมาให้ คุณณก็
เหลือเกิน พอรู้ว่าอาจารย์พรต้องการจะใช้ผอบที่ตัวเองมี
อยู่ก็ให้คุณพิศมรนำมาให้ทันที ทั้งๆ ที่ผอบนั้นมีค่าไม่
น้อยทีเดียว อาจารย์พรได้เห็นผอบก็ตั้งใจมาก เพราะ
ถูกต้องตามที่รับสั่งทุกประการ เป็นผอบมีเชิง ตรงเชิง
เป็นรูปพญาคูทแบกตัวผอบไว้

พวกเราได้ช่วยกันจัดทองคำเปลวลงในผอบ เพื่อ
รองรับพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ แล้วอบด้วยบุงหงาปิดฝา
ผอบ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยในราวเวลา ๒๑.๐๐ น.
ของคืนวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๑๗

อนึ่ง ดอกไม้ทุกอย่างพวกเราหาได้จนครบ ยัง
ขาดอยู่แต่ดอกการะเกด ซึ่งเราคิดว่าจะหากันไม่ได้เสีย
แล้ว จึงได้ใช้ยอดมาแทน ช่างเป็นโชคอีกเช่นกันที่ใน
พิธีนี้จะไม่มโหรีขาด คุณอาขัว—คุณเสนาะ กุญชร ณ
อยุธยา จึงได้นำดอกการะเกดมาให้ทันก่อนเสร็จสิ้นพิธี

๐๔.๐๐ น. ของวันพุธที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๗
 ซึ่งเป็นวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๑๑ เราทุกคนพร้อมแล้ว
 อาจารย์พรได้วนด้ายสายสิญจน์รอบพอบ ๓ รอบ (สาย
 สิญจน์เริ่มต้นจากพระพุทธรูป ซึ่งเป็นพระประธาน
 เวียนไปที่พระรูปสีน้ำมันของ องค์สมเด็จพระนเรศวร
 มหาราช แล้ววนรอบห้องพิธีมาบรรจบที่พระพุทธรูป)
 จุดเทียนพิธีและเทียนบูชาพระรัตนตรัย จุดธูป แล้ว
 ว่าคาถาชุมนุมเทวดาเปิดฝาพอบพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์
 แล้วนำพวกเราทำวัตรเช้า เมื่อทำวัตรเช้าเสร็จ ทุกคน
 โปรยข้าวตอกดอกไม้ แล้วก็นั่งสมาธิ พวกที่จะไปจัด
 อาหารสำหรับตักบาตรพระ ก็แยกย้ายกันไปจัดอาหาร
 คนที่ไม่มือนั่งสมาธิในห้องพิธี เพราะในวันเปิด
 พิธีรับสั่งให้ใส่บาตรพระด้วยแต่ไม่จำกัดจำนวน พวก
 เราก็ได้ปรึกษากันว่า จะตักบาตรสักกี่องค์ก็ตกลงกันว่า
 จะตักบาตร ๕๐ องค์ เท่าพระชนมายุของพระองค์ ใน
 วันเปิดพิธีมีคนมาร่วมด้วยประมาณ ๓๐ กว่าคน พิธีทั้ง
 หมदनทำตามรับสั่ง

ในระหว่างที่เริ่มพิธีนั้นข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิตลอด

เวลา องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เสด็จมาพร้อมด้วย
 สมเด็จพระเอกาทศรถ พระอนุชาและทหารของพระ-
 องค์มากมายจนนับไม่ถ้วนในเวลา ๐๔.๐๐ น. ทรง พอ
 อาจารย์พรเริ่มว่าคาถาชุมนุมเทวดานั้นเอง แสงสว่างก็
 ส่องสว่างพุ่งมาทุกทิศทุกทางเป็นสีรุ้งเข้มสดใส ๗ สี มี
 สีม่วง สีคราม สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สีแดง
 สีทองพิริ อย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย และ
 แล้วในท่ามกลางแสงสว่างนั้นเอง ก็ปรากฏพระสงฆ์
 มากมาย แต่งกายด้วยจีวรสีทองเป็นประกายเลื่อมพราย
 อยู่ทางด้านทิศเหนือหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ทาง
 ด้านทิศใต้ปรากฏเป็นบุคลลแต่งกายด้วยชุดขาวมากมาย
 อีกเช่นกัน ผ้าที่นุ่งห่มทอประกายแสงประดุจเพชร
 ระยิบระยับรับกับแสงสีทองของจีวร สวยงามเหลือเกิน
 สุดจะพรรณนา ทางด้านทิศตะวันออกเป็นองค์สมเด็จพระ
 พระนเรศวรมหาราชและสมเด็จพระเอกาทศรถ ประ
 ทับยืนเป็นประธาน มีบุคลลผู้แต่งกายเสมือนเป็นพระ-
 มหากษัตริย์สมัยเก่าๆ พร้อมทั้งพระมหากษัตริย์สมัย
 ใหม่ ๆ นี มีทั้งที่เป็นแขก เป็นฝรั่ง เป็นจีน เป็นพม่า

และต่างชาติอื่น ๆ อีกมากมาย ทั้งผู้หญิงและผู้ชายพร้อม
ทั้งทหารเป็นระเบียบเรียบร้อย ลดหลั่นกันเป็นลำดับ
ปรักายแสงสีจากเครื่องแต่งกาย ทอรั้งออกมาผสมผสาน
กันบางเบา เสียงระฆังดังเห่งเห่ง ๆ ไม่ขาดระยะผสม
กับเสียงดนตรีลอยมาแผ่วเบา จับไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไร
บ้าง แต่ช่างแผ่วหวานเสียจนไม่อาจจะบรรยายได้ว่า
คล้ายเสียงอะไร ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกกับต้อมเอิบ เยือก
เย็นและมีความสุขอย่างลึกซึ้ง พลั้งแห่งความสุขความ
อบอุ่นและความหวังแผ่กระจายอยู่ทั่วบริเวณ ข้าพเจ้า
คิดว่าทุกคนที่อยู่ร่วมในพิธี ก็คงจะได้รับพลั้งแห่งความ
ผาสุกกันเช่นกัน พร้อมกันนั้นก็มีผู้หญิงแต่งกายด้วยผ้าซิ่น
ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นผ้าไทยทอพิเศษสวยงามมากมาย นับ
เป็นจำนวนแสน ๆ เพราะมองเห็นไปจนสุดสายตา
ไปรายข้าวตอกดอกไม้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ กระจายขึ้นใจ
อยู่ตลอดเวลาอบอวลในห้องพิธี ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่ใน
ท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้อยู่ชั่วระยะหนึ่ง

พวกเราได้ออกมาตักบาตรพระตอน ๐๖.๐๐ น.
กลับเข้ามาตรวจงานอุทิศส่วนกุศลแล้ว องค์สมเด็จพระ-

นเรศวรมหาราชก็เสด็จกลับพร้อมทั้งเทพยดาทั้งหลายที่
มาร่วมเปิดพิธี ยังคงอยู่แต่พระสงฆ์ ที่แต่งกายด้วยจีวร
สีทองและบุคคลผู้แต่งกายชุดขาวและพวกทหาร ซึ่ง
ท่านเหล่านั้นทั้งหมดได้อยู่ฟังกระแสพลั้งจิต สักมายังห้อง
พิธีตลอดเวลา ๗ วัน ๗ คืน โดยมีได้พูดจกันเลย เป็น
พิธีนึ่งปรก แต่แทนที่จะเป็นพระสงฆ์ที่เป็นมนุษย์เช่น
อย่างท่อน ๆ เขาทำพิธีปลุกเสกพระกัน กลับกลายเป็น
เทพยดามานึ่งปรกทำพิธี ตลอดระยะเวลาเหล่านั้นพวก
เราพอใครมีเวลา เราก็ได้ผลัดเปลี่ยนมานึ่งทำสมาธิกัน
ทุกคน เวลากลางคืนก็ผลัดเวรกันเฝ้ารูปและเทียน
ตลอดเวลา องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จมา
อีก ในเวลา ๒๔.๐๐ น. ของวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๗
ให้อาจารย์พรเอาน้ำมนต์ที่ตองไว้ตั้งแต่วันเปิดพิธีประ
พรม - ไปрызข้าวตอกดอกไม้แล้วปิดฝาพอบ แล้วก็
นำพวกเราสวดมนต์พุทคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ รับ
สั่งให้พวกเราร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี
และชัยสิทธิคาถา (หมายถึงบทป่าวเมื่อพระองค์ปรม-
พุท... ฯลฯ) ๓ จบ แล้วรับสั่งอีกว่า “ชาติ ศาสนา
และพระมหากษัตริย์ของเราปลอดภัย” แล้วก็เสด็จกลับ

พวกเรานั่งสมาธิกันต่อไปเรื่อย ๆ ไคร่รุ่งก็ออกจากห้องมานอน พอหายง่วงก็เข้าห้องนั่งสมาธิอีก จนเวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗ พระองค์เสด็จมาอีกให้อาจารย์พรเอาสายสัญญาณที่วนรอบผอบออกแล้วนำทำวัตรเช้า ร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี และชัยสิทธิคาถาอีก คราวนี้รับสั่งว่า “เราได้รวบรวมพลังและบารมีทั้งหมดของเราป้องกัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอทุกคนจงเพิ่มบารมีของตัวเองเพื่อเสริมสร้างบารมีซึ่งกันและกัน ให้ความมุ่งหมายของแต่ละคนบรรลุถึงจุดหมายปลายทาง”

อาจารย์พรได้ให้ข้าพเจ้าทูลถามพระองค์ว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นในประเทศของเราหรือไม่ พระองค์รับสั่งว่า “ต้องมั่ง ต้องให้รุ่มรวย คนไทยจึงจะรวมพลังกันได้”

เมื่อพระองค์เสด็จกลับแล้ว พวกเราได้ออกไปตักบาตรพระอีกครั้งหนึ่ง ๕๐ องค์ เท้าพระชนมายุของพระองค์เช่นเคย เมื่อกลับเข้ามาตรวจนาอุทิศส่วนกุศลแล้วข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิอีกครั้งหนึ่ง เทพยดาที่ได้กรุณามานั่งปรกในพิธีก็ได้จากไปเสียแล้วเช่นกัน ยังคงเหลือ

ไว้แต่บรรยากาศที่สงบเยือกเย็นโปร่งสบาย แจ่มใสอยู่
ทั่วอาณาบริเวณ พวกเราจึงได้บรรจุพระรูปลোকเกิด
อนุสรณ์ลงกล่องตามที่รับสั่ง ในขณะที่บรรจุพระรูปนี้
ต้องปิดประตูหมด บุคคลผู้ช่วยกันนี้จะลุกออกไปข้าง
นอกไม่ได้ และคนภายนอกก็ห้ามเข้ามาจนกว่าจะบรรจุ
พระรูปเสร็จ พวกเราได้ช่วยกันจนถึงเวลาเกือบ ๐๙.๐๐
น. ของวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗ ก็เสร็จเรียบร้อยพวก
เราจึงได้ไปรับประทานอาหารเช้ากัน เป็นที่น่าสังเกต
ว่าตลอดระยะเวลาที่ทำการพิธี ๗ วันนี้ ทุกเช้า เวลา
๐๖.๐๐ น. รับสั่งไว้ก่อนวันเริ่มพิธีว่า ต้องเปิดเพลงชาติ
แล้วให้พวกเราทำวัตรเช้า ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี
ทุกวัน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปโดยเรียบร้อยทุกประการ
อนึ่ง เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยมีประสบการณ์ทาง
ด้านกระทำพิธีอย่างนี้มาก่อนเลย ก็สงสัยว่า การกระทำ
พิธีเช่นนี้ จะก่อให้เกิดพลังอะไรแก่สิ่งของที่นำมาเข้า
พิธีบ้าง จึงเข้าสมาธิเพ่งดูลูกพระรูปลোকเกิดอนุสรณ์ก็
เห็น แสงสว่างเข้ม ๑ สเปกตรัมของเครื่องหมายธงชาติ
ทมิฬลือธรรมจักรสีขาวกระจำนวลทมิฬธงชาตินั้น และ
ตรงกลางของวงลือธรรมจักรเป็นรูปมหายานกุฎีทองระยิบ

ระยับ และที่พระรูปลือคเกิดตอนสุรณแต่ละองค์ ได้มีทหารขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช คอยเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับคนที่ได้บูชาพระรูปลือคเกิดตอนสุรณไป

พระรูปลือคเกิดตอนสุรณที่เข้าพิธีครั้งแรก ๕๘๘ องค์ ได้มีผจงและบูชาไปหมดแล้ว ยังคงมีเหลืออยู่อีกที่จะเข้าพิธีครั้งที่สอง ๑๕๓๘ องค์ ซึ่งยังรออยู่ว่าพระองค์จะเสด็จมารับสั่งให้กระทำพิธีอีกเมื่อใด ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าอีกไม่นานพระองค์คงจะมารับสั่งให้กระทำพิธีอีก

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงห่วงใยและให้ความคุ้มครองป้องกันประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประชาชนชาวไทยของพระองค์อย่างแท้จริง ข้าพเจ้าคิดว่า เราชาวไทยทุกคนควรจะปลาบปลื้มและควรจะสำนึก ในพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่นี้ แสดงความกตัญญูทูลต่อพระองค์ ด้วยการทำความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เสียสละสมัครสมานสามัคคีต่อกัน แสดงความปรารถนาดีเพื่อสร้างพลังแห่งความรัก ป้องกันพลังแห่งความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นในชาติของเรา

การกระทำพิธีพระรูปลોકเกิด

อนุสรณ์ครั้งที่ ๒

อันที่จริง ข้าพเจ้าคิดว่าจะหยุดเรื่องราวต่าง ๆ ไว้
เพียงแค่นี้พระองค์เสด็จมาทรงกระทำพิธีพระรูปลોકเกิด
อนุสรณ์ครั้งแรกนั้นก่อน ทั้งนี้เพราะได้ทราบแล้วว่าพิธี
เป็นอย่างไร และผลของการกระทำพิธีนี้ออกมาในรูป
ใด แต่มักจะมีผู้คนคอยถามข้าพเจ้าอยู่เสมอว่า พระรูป
ลોકเกิดอนุสรณ์ ๆ ที่เข้าพิธีครั้งแรกและครั้งต่อไปจะ
เหมือนกันหรือไม่ และทุกคนก็อยากจะได้พระรูปลอค-
เกิดอนุสรณ์ ๆ ที่เข้าพิธีครั้งแรกทั้งนั้น เพราะทุกคน
เข้าใจว่า ไม่ว่าอะไรก็ตามถ้าเป็นครั้งแรกแล้วจะต้องดี
กว่าครั้งต่อไปอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าก็ได้แต่ตอบว่าไม่
ทราบ แต่คิดว่าคงจะเหมือนกันทุกอย่างละคระมัง ทั้งนี้
ก็เพราะ พระรูปลอคเกิดอนุสรณ์ของพระองค์ที่รับสั่ง
ให้ทำนั้นมีเพียงครั้งเดียวคือจำนวน ๒๑๒๗ องค์ เท่า

กับจำนวนปี พ.ศ. ที่พระองค์ประทานอิสรภาพแก่ปวง
ชนชาวไทย ไม่มีรุ่นแรกรุ่นสอง แต่ที่มารับสั่งให้ทำ
พิธีนั้น ทางเราเพิ่งทำพระรูปไปได้เพียงแค่ ๕๘๙ องค์
จึงจำเ็นต้องเข้าพิธีเพียงเท่านั้นก่อน ส่วนจำนวนที่
เหลืออีก ๑๕๓๘ องค์ ข้าพเจ้าก็รอลงอยู่ว่าเมื่อไรจะเสด็จ
มารับสั่งให้กระทำพิธีอีก บุคคลที่มาจองพระรูป ฯ ก็มัก
จะถามอยู่เสมอว่าจะทำพิธีเมื่อใด ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะ
ตอบให้ทราบได้ เพราะข้าพเจ้ากำหนดวันทำพิธีเองไม่
ได้ ซึ่งเมื่อผู้รับฟัง ฯ แล้วอาจจะคิดว่า ทำไมข้าพเจ้าจะ
ต้องปิดบังด้วยว่าจะทำพิธีเมื่อใด แล้วอย่างนี้จะทราบ
ได้อย่างไรว่า พระรูปที่จองไว้จะได้เมื่อใด เพราะบาง
คนก็ง่ายบ้างยิบยาไว้เลย ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะทำ
ประการใดดี เพราะข้าพเจ้ากำหนดพิธีเองไม่ได้จริง ๆ
แล้วแต่ว่าพระองค์จะมารับสั่ง สำหรับพระรูป ฯ นั้นช่าง
ทำกรับปากว่าจำนวนที่เหลืออีก ๑๕๓๘ องค์นั้น จะ
เสร็จภายในสิ้นเดือนตุลาคม ซึ่งข้าพเจ้าก็สบายใจว่าใน
การกระทำพิธีครั้งที่ ๒ นี้เราคงจะได้พระรูป ฯ ครบตาม
จำนวนที่รับสั่งอย่างแน่นอน

บันทึกการติดต่อสมเด็จ ฯ เล่ม ๑

๕๑

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๓ ซึ่งช่วงระยะเวลา
นั้นเป็นเวลากรุงเทพมหานครกำลังวุ่นวาย เกิดการขัด
แย้งต่าง ๆ เพราะเป็นระยะที่ใกล้วันที่รัฐบาลกำหนดวัน
เผาศพผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖
ที่ท้องสนามหลวงกำลังเร่งรัดสร้างเมรุเผาศพ ที่มหา-
วิทยาลัยธรรมศาสตร์กำลังจัดให้มีงานมหกรรมทางการ
เมือง ประชาชนในวงการต่าง ๆ เกิดการขัดแย้งกัน ทั้ง
ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล ที่จัดการเผาศพผู้
เสียชีวิตที่ท้องสนามหลวง ประชาชนทั่ว ๆ ไปตกอยู่ใน
ภาวะหวาดผวาวุ่นวิตกว่า จะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น
ในวันเผาศพ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็เสด็จมา
และรับสั่งว่า “เราเกรงว่าจะต้านทานพลังแห่งความชั่ว
ร้ายได้ไม่หมด พายุแห่งความหายนะพัดกระหน่ำมา
หลายทาง เหตุร้ายจะต้องมีอย่างแน่นอน เราพยายาม
ใช้พลังทั้งหมดของเรา เพื่อมิให้เหตุร้ายลุกลามจนกลายเป็น
เป็นอนัน สมมติเทพจะปลดปล่อยเพื่อเป็นประตูไปสู่ทาง
ต่อไป วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร เป็นวันแห่ง
ความสลับถาล” รับสั่งเวลา ๑๘.๔๕ น. ซึ่งวันอาทิตย์

วันจันทร์วันอังคารที่รับสั่งถึงนั้นตรงกับวันที่ ๑๓, ๑๔, ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๗ วันแห่งความสลับลงก็ได้ผ่านไป ด้วยดี โดยมีได้มีเหตุการณ์สยดสยองที่จะทำให้คนไทย ต้องแบ่งแยกเกิดขึ้น นอกจากความหวาดผวาทันทีในจิตใจของคนทั่ว ๆ ไปเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า เบื้องหลังแห่งความปลอดภัยที่พวกเราได้รับเรื่อยมา ทั้ง ๆ ที่มีเหตุการณ์ถึงขั้นวิกฤติอยู่เสมอ แต่ก็รอดพ้นมาได้ทุก ครั้งนั้น ส่วนหนึ่งต้องเนื่องมาจากบุญญาภินิหารของ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอย่างแน่นอน เพราะ พระองค์ทรงห่วงใยแผ่นดินไทย และปวงชนชาวไทย ของพระองค์อย่างเหลือเกิน พระองค์จะทรงคอยปกป้องคุ้มครองอยู่เสมอตลอดเวลา อย่างเต็มความสามารถของ พระองค์

ข้าพเจ้าก็ยังคงรออยู่อย่างใจจดใจจ่อว่า เมื่อไร
 หนอพระองค์จะทรงโปรดเสด็จมาอีก และมารับสั่งว่าจะ
 เสด็จมากระทำการพิธีเมื่อใด เพราะผู้ที่จงพระรูป ๆ ก็อยาก
 จะได้ไปบูชาเร็ว ๆ และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง คน
 วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๓ ซึ่งตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน

๑๒ วันลอยกระทง พระองค์ก็เสด็จมาและรับสั่งว่า “จะ
มาทำพิธีอีกในเวลา ๐๔.๐๐ น. ของเช้าวันขึ้น ๙ ค่ำ ถึง
วันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้าย สิ่งที่จะใช้สำหรับพิธีให้เหมือน
กับครั้งแรกทุกประการ และพระรูป ๗ ได้เท่าไรก็เท่านั้น
พิธีกรรมจะเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าได้ครบจำนวนก็หมายความว่า
ว่า ชาติของเราปลอดภัยอย่างแน่นอน แต่ถ้าขาดไปก็ตก
อยู่ในภาวะที่หนักหน่วง

เมื่อข้าพเจ้าเปิดปฏิทินดูจึงรู้ว่า ตรงกับเวลา
๐๔.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ถึงวันที่
๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้ายังคงรู้สึกสบายใจ
เพราะช่างทำพระรูปรับปากไว้ว่า พระรูป ๗ จะเสร็จ
ภายในสิ้นเดือนตุลาคม แต่ที่พระองค์มาทรงกำหนด
วันพิธีนั้นเป็นวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน อีกหลายวัน
นักกว่าจะถึงกำหนด พระรูป ๗ จะต้องเสร็จอย่างแน่นอน
เช้าวันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๗
ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปที่ร้านที่รับทำพระรูปทันที คำ
ตอบที่ได้รับทำให้ข้าพเจ้าแทบจะหมดแรงลงทันทีเพราะ
เขาบอกว่าพระรูปยังไม่เสร็จ ยังขาดอยู่อีกราว ๖๐๐ กว่า

องค์ สิ้นเดือนพฤศจิกายนคงจะได้ทั้งหมดอย่างแน่นอน
ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะทำประการใดดี เดี่ยวบอกว่าสิ้น
เดือนตุลาคมได้แน่นอน นี่เลื่อนมาเป็นสิ้นเดือนพฤศ-
จิกายนเสียอีกแล้ว จึงลงมือเร่งทันทีและกำชับด้วยว่า
ถ้าภายในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน นี่ไม่เสร็จทั้งหมดก็
หมายความว่าไม่รับแล้ว ได้เท่าไรก็เท่านั้น (ที่ช่างทำ
ให้เราไม่เสร็จตามที่รับปาก ก็เพราะว่าเขาไปรับงานที่
อื่น เพราะแน่ใจว่าถึงอย่างไรของเราก็ก็นั่นอยู่นอยู่แล้ว
ข้าพเจ้านึกไม่เป็นไร) ดังนั้นตลอดระยะเวลาจนถึงวัน
พิธีซึ่งรู้แน่นอนแล้ว ข้าพเจ้าจึงเร่งรัดช่างทำอยู่ตลอด
เวลา เรียกได้ว่าเกือบจะทะเลาะกัน ในที่สุดก็ได้พระ
รูปมาจนครบจำนวนในเวลา ๑๕ น.เศษของวันที่ ๒๒
พฤศจิกายน ๒๔๑๗ ซึ่งเป็นวันสุดท้าย วันรุ่งขึ้นก็
ต้องทำพิธี และระยะเวลานี้ก็ได้เตรียมหาดอกไม้
ไปไม้ ผลไม้ ในพิธีครั้งที่ ๒ นั้นนับว่าสะดวกกว่าคราว
แรกมาก เพราะจากพิธีครั้งแรก สมาชิกที่รับหนังสือ
วิญญานและบุคคลผู้บูชาพระรูปลืตก้นอนุสรณ์ไป ได้
ทราบก็ช่วยกันจัดหาดอกไม้ ไปไม้ ผลไม้ เท่าที่ตัวเอง

จะหาได้มาให้ เป็นเหตุให้พิธีครั้งที่สองนี้ยิ่งใหญ่กว่าครั้งแรกมาก (พิธีในโลกมนุษย์) แต่ดอกไม้ก็ยังขาดดอก ลำดวนอีกเหมือนเดิม คงใช้ต้นแทนตามเคย ทั้ง ๆ ที่หากันหลายทางรวมถึงส่งตามต่างจังหวัดด้วย แต่ก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่หน้าของดอกลำดวนที่จะบาน สำหรับดอกลำเจียก (การะเกด) ซึ่งก็คิดว่าคงจะไม่ได้อีกตามเคย เพราะเท่าที่บอกไปหลายทางก็บอกว่าหมดหวังทุกทาง จนเวลา ๑๙ น.เศษ ของวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งกำลังขลุมนั้จัดสิ่งต่าง ๆ อยู่ นั้น คุณไพบูลย์—คุณเขวาลักษณ์ หักกะยานนท์ สมาชิกหนังสือวิญญานจากจังหวัดสระบุรี ก็ได้นำดอกลำเจียกมาให้ถึง ๕ ดอก ซึ่งทุกคนที่ร่วมกันจัดดอกไม้อยู่รวมทั้งข้าพเจ้าดีใจมากและขออนุโมทนาด้วย อีกสองวันต่อมา คุณอาหวั—คุณเสนาะ ฤกษ์จร ณ อยุธยา ก็นำมาให้อีก ๑ ดอก ทำให้พิธีครั้งที่สองนี้ไม่ขาดสิ่งใดเลย

ในพิธีครั้งที่สองนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าอดที่จะกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วยไม่ได้ก็คือ มีท่านผู้ใหญ่ที่ข้าพเจ้าเคารพรักและนับถือมากท่านหนึ่ง ท่านได้กรุณานำพระพุทธรูป

สมัยต่าง ๆ ทุกสมัย เช่นสมัยทวารวดี เชียงแสน
 สุโขทัย ลพบุรี เป็นต้น ตั้งแต่ที่เก่าแก่ที่สุดนับพันปี
 รวมทั้งเทวรูปบางอย่างทั้งหมดรวมถึง ๓๒ องค์ ครอบ
 อากา ๓๒ ของคนทั่วไปพอดี มาเสริมพิธีนี้ให้ศักดิ์
 สิทธิ์ขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ใหญ่
 ท่านนั้นเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย และอีกประการ
 หนึ่ง เนื่องจากพระรูปลોકเกตุอนุสรณ์มีทั้งหมด ๒๑๒๗
 องค์เท่านั้น ท่านผู้ใหญ่ท่านนั้นเกรงว่าจะไม่เป็นการ
 เพียงพอสำหรับผู้ที่ทราบในภายหลัง ในเมื่ออยากจะได้ก็
 จะไม่มีเสียแล้ว ท่านจึงได้ทำพระเครื่องขึ้นและได้นำมา
 เข้าพิธีด้วยจำนวน ๙๓๔ องค์ และท่านได้แบ่งมอบให้
 ทางสำนักคันคว้าทางวิญญาน ๖๐๐ องค์ ไว้สำหรับ
 บุคคลที่ไม่ได้พระรูปลોકเกตุอนุสรณ์ไป ซึ่งจะบูชา
 องค์ละเท่าไรก็ได้แล้วแต่ศรัทธาของแต่ละบุคคล และปัจ
 จัยที่ได้ก็ให้นำมาบำรุงสำนักฯ พร้อมกันนี้ คุณสนิท
 ธนรักษ์ ก็ได้นำพระเครื่องมาเข้าพิธีด้วยมากมายเช่นกัน
 และยังมีบุคคลอื่นอีกที่ได้นำสิ่งของต่าง ๆ มาพลอยฝาก
 เข้าพิธีด้วย

ทุกสิ่งทุกอย่างกว่าจะจัดได้เรียบร้อยก็ตกเข้าเวลา
เกือบ ๒๔.๐๐ น. ของคืนวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

๐๔.๐๐ น. ของเช้าวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๗
ขณะที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จุดเทียนชัย วนสาย
สิญจน์รอบพอบพระรูป และกล่าวชุมนุมเทวดานั้น องค์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช องค์สมเด็จพระเอกาทศราช
พระอนุชาที่เสด็จมารวมทรงทหารของพระองค์ ข้าพเจ้า
เข้าสมาธิตลอดเวลา เหตุการณ์ทุกอย่างเป็นไปเหมือน
อย่างในพิธีครั้งแรกทุกประการ แต่มีสิ่งที่ผิดจากพิธี
ครั้งแรกอยู่บ้างก็คือ ขณะที่แสงสว่างส่องสว่างมาทุกทิศ
ทุกทางบนสรวงเขม ๑ สี มีสีม่วง สีคราม สีน้ำเงิน สี
เขียว สีเหลือง สีแสด สีแดง สีทองพยับสี ใต้แสง
สว่างในห้องพิธีซึ่งมองดูคล้ายแสงสว่างในตอนเช้ายามรุ่ง
อรุณที่พระอาทิตย์ยังไม่ไต่พ้นขอบฟ้า คงสะอาดแต่แสงเงิน
แสงทองเหนือขอบฟ้าอันพวยพุ่งขึ้นรับกับแสงสว่างที่ส่ง
มานนผลสมผสานกันอย่างน่าดู (ข้าพเจ้าคิดว่าแสงสว่างที่
พุ่งขึ้นรับกับแสงสว่างที่สะอาดส่องมานั้น คงจะเป็นรังสี
สว่างที่เกิดจากพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่มีมากมายในห้อง

พิธี และรังสีจากบุคคลที่ร่วมอยู่ในห้องพิธีซึ่งมีจำนวนมากกว่าในพิธีครั้งแรกมาก และทุกคนก็รู้แล้วว่าพิธีครั้งแรกเป็นเช่นไร เพราะฉะนั้นจิตใจของทุกคนจึงสงบและพยายามทำใจให้ว่าง เพื่อรับพลังจากเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ รังสีจากแต่ละคนจึงสะอาดและสว่างขึ้น เพราะโดยปกติคนเราจะต้องมีรังสีทุกคน) เมื่อทุกคนที่มาร่วมพิธีได้พากันสวดมนต์เสร็จแล้ว องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชรับสั่งว่า:—

“ชาติของเรากำลังระส่ำระสาย พระรูปของเราเป็นเพียงเครื่องหมาย ที่จะทำพิธีอัญเชิญเหล่าเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้มีพลังทั้งหลายในโลกทิพย์ เพื่อให้มาเสริมสร้างพลังความปรารถนาดีของมวลมนุษย์ให้บรรลุถึงความสำเร็จ ขอทุกคนจงรับพลังและเสริมพลังนี้ แก่องค์พระประมุข เพื่อจะได้นำชาติสู่ความปลอดภัย ขอความสวัสดีจงมีแด่องค์พระประมุขผู้นำชาติและขอทุกคนจงโชคดี”

ขณะที่รับสั่งนี้เป็นเวลา ๐๕.๐๕ น. จาน ๕ คำเดือนอ้าย ปี ๒๕๑๓ ก่อนจะเสด็จกลับรับสั่งอีกว่า:—

“ถ้าเป็นไปได้อยากให้ทุกคนตักบาตรพระ จนกว่าจะถึงวันเฉลิมพระชนม์พรรษา เพื่อเสริมสร้างพระบารมีแด่องค์พระประมุขของชาติไทย”

เวลา ๐๖.๐๐ น. พวกเราได้ออกมาตักบาตรพระจำนวน ๕๐ องค์ เท่ากับพระชนมายุของพระองค์ และต่อจากวันนั้นทุกเช้าข้าพเจ้าก็ได้ออกมาตักบาตรพระทุกวัน ๆ ละ ๙ องค์ จนถึงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๗ สำหรับวันที่ ๕ ธันวาคม ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนม์พรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ตักบาตร ๔๘ องค์

ตลอดระยะเวลา ๗ วัน ๗ คืน คือเริ่มตั้งแต่ ๐๔.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ นั้น เทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากมายังได้กรุณานั่งปรกเพ่งกระเสจจิตสู່ห้องพิธีอยู่ตลอดเวลาโดยมิได้ขยับเขยื้อนหรือสนทนากันเลย องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จมาเป็นครั้งคราว และรับสั่งอีกว่า ดอกไม้ ใบไม้ และผลไม้ที่อยู่ในพิธีมิให้เปลี่ยนหรือเคลื่อนย้าย จงปล่อยให้เหี่ยวและแห้งไปเอง แต่ถ้าจะหาดอกไม้มาเสริมก็ได้

ข้าพเจ้าได้ถามพ่อภาณีว่า เหตุใดพระองค์จึงรับสั่งห้าม
เช่นนั้น เพราะพอดอกไม้เหี่ยว เราก็คอยากจะเปลี่ยน
ให้สวยงามอยู่เสมอ และอีกประการหนึ่ง ระยะเวลาตั้ง
๗ วัน ๗ คืนนั้น ดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้ต่าง ๆ จะต้อง
เหี่ยวเฉาและแห้งไปอย่างแน่นอน พ่อภาณีตอบว่า “เมื่อ
พิธีครั้งแรกยอมให้เปลี่ยนได้เนื่ ก็เพราะเป็นเสมือนหนึ่ง
ยังไม่เสร็จพิธี ยังจะต้องเสด็จมาทรงกระทำพิธีครั้งที่ ๒
อีก แต่พิธีครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ดอกไม้ ใบไม้ ผล
ไม้ ที่สวยงามแล้วค่อย ๆ เหี่ยวเฉาลงและแห้งไปในที่
สุดนั้น เมื่อเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มาร่วมน้ปรก
กระทำพิธีได้เห็นเข้าก็จะเกิดความสลดสังเวช และจาก
การสลดสังเวชนี้เองจะทำให้เกิดนิพพิทา แล้วจิตใจก็จะ
เลื่อนขุ่นสู่ภูมิที่พยับที่สูงขึ้นไปอีก สำหรับดอกไม้ใหม่ ๆ
ที่สดสวยสดชื่นที่เรานำมาเสริม ก็จะเป็นเสมือนความ
สวยสดในภุมิที่น้รรมย์ขุ่นโดยลำดับ”

ในพิธีครั้งที่ ๒ นี้ คุณประกอบ—คุณนงนุช โรจน-
เพ็ญกุล ได้นำเทียนชัยอย่างดีมาให้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าใน
พิธีครั้งแรกเทียนชัยที่ใช้ นั้น เปลวสวยแต่ก็มีเขม่าควัน

มาก แต่มันเป็นที่น่าสนใจกว่าทั้ง ๆ ที่เราได้ใช้เทียนอย่าง
ดีที่สุดแล้วนะ แต่เปลวเทียนครั้งนั้นไม่สวยเลย ธิเบต
คอยแต่จะดับอยู่ตลอดเวลา หนึ่งก็เพราะเทียนไส้เล็ก
น้ำตาเทียนไม่ยอมไหล ต้องคอยเจาะเทียนเพื่อให้
เทียนไหลออกมา และบางครั้งก็ต้องเจียนเทียนออก
มิฉะนั้นแล้วน้ำตาเทียนก็คอยแต่จะท่วมไส้เทียน และ
ทำให้เปลวดับลง ข้าพเจ้ามีแต่ความไม่สบายใจอยู่ตลอด
เวลา ทุกครั้งที่ต้องเจาะน้ำตาเทียนเจียนเทียนออก แต่
แม้จะได้ระวังอย่างที่สุดแล้ว เทียนก็ยังดับถึง ๓ ครั้ง
ข้าพเจ้าและทุกคนที่ร่วมพิธีไม่รู้เข้าไม่มีใครสบายใจเลย
เพราะเทียนชัยทั้งถูกเจาะถูกเจียนและดับ ซึ่งถือว่าเป็น
นิมิตที่ไม่ดีเลย

จึงเมื่อ ๑๑.๕๐ น. ของวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ นั้นเอง องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็เสด็จมา และรับสั่งให้เปลี่ยนเทียนชัยใหม่ให้เริ่มจุดตอน ๑๒.๐๐ น. และทรงกำชับว่า “นับแต่เวลานี้ไป อย่าให้ใครแตะต้อง เทียนชัยเป็นอันขาด แม้จะดับหรือจะเป็นอย่างใดอย่าง หนึ่งไปก็ตาม ก็ให้นำเทียนเล่มใหม่มาจุดตั้งแต่เวลา ๔ ทุ่มไป

จนถึง ๐๐.๐๕ น. ให้ปิดฝาขอบพระรูป และเวลา ๐๐.๕๕ น. ให้ดับเทียนนาคันต์ ตลอดระยะเวลาตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึง ๐๐.๕๕ น. ให้สวดมนต์ติดต่อกันตลอดเวลา และให้หาหม่องชัยมาด้วย”

ดังนั้น อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จึงได้จุดเทียนชัยใหม่ในเวลา ๑๒.๐๐ น. ของวันศุกร์ที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้าย เมื่อจุดเทียนชัยได้สักครู่หนึ่งเทียนชัยก็เกิดล้มลงอีก แต่เปลวเทียนไม่ดับ อาจารย์พรได้จับตั้งขึ้นใหม่ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาเทียนชัยก็ส่องสว่าง เปลวเทียนสดใสกระจ่าง มีมีสิ่งใดไปแตะต้องให้มีราคะอีก จนกระทั่งถึง ๐๖.๐๐ น. ของเช้าวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ที่รับสั่งให้อาจารย์พรดับเทียนชัย

ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้ายนี้ ตรงกับคืนที่มจกนคราสด้วย ซึ่งเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๗ ตอนที่มารับสั่งว่าจะเสด็จมาทรงกระทำพิธีในวันขึ้น ๙ ค่ำ ถึง ๑๕ ค่ำเดือนอ้ายนั้น (๒๓-๓๐ พ.ย. ๑๗) ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า ใน

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ จะเกิดจันทรุปราคา และโลกจะมีดสนิท
เพราะดวงจันทร์ถูกบังจนมืดดวง พอได้มาทราบจากคน
อื่นๆ ในระยะใกล้วันพิธี จึงรู้สึกตกใจและขนลุกไปทั่ว
ทั้งตัว และคิดว่าช่างอัศจรรย์จริงที่พระองค์รับสั่งว่าจะ
เสด็จมาทรงกระทำพิธีในระยะนั้น พิธีครั้งนี้จะต้อง
เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของบ้านเมืองอย่างแน่นอน และ
ระยะนั้นก็พอดีเป็นระยะที่ชาวนากำลังเรียกร้องสิ่งต่างๆ
จากรัฐบาลด้วย (ชาวนาเริ่มชุมนุมเรียกร้องที่ท้องสนาม
หลวงวันที่ ๑๙ พ.ย. ๑๗)

พอถึง ๔ กุมภาพันธ์ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหา
ราชได้เสด็จมา ข้าพเจ้าได้ลั่นฆ้องชัยขึ้น ๓ รา อาจารย์
พจนานวดมนต์ บทที่รับสั่งให้สวดคือ บทพุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ ขัยสิทธิคาถา เพลงชาติและเพลง
สรรเสริญพระบารมี เมื่อสวดจบครั้งหนึ่งก็ให้ลั่นฆ้องชัย
๓ รา วณเวียนอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ในขณะที่ทุกคน
กำลังสวดมนต์และมีการลั่นฆ้องชัยนี้ แสงสว่างจากห้อง
พิธีในโลกมนุษย์ที่พุ่งขึ้นรับกับรังสีสว่างจากเทพเจ้า เข้ม
ขึ้นขึ้นโดยลำดับ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสวดมนต์ร่วมอยู่

กับคนอื่น ซึ่งคนสุดท้ายนั้นผู้คนมาร่วมด้วยเกือบร้อย
คนนั้น ในบางครั้งความรู้สึกของข้าพเจ้าจะวูบลึกลง
และได้พบกับองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์
รับสั่งในเวลา ๒๒.๔๙ น. ว่า “ขอให้ทุกคนจงตั้งใจจริง
เพื่อชาติของเรา ขอทุกคนจงอย่าเห็นแก่ตัว ชาติและ
องค์พระประมุขกำลังตกอยู่ในอันตราย จงแสดงความ
ปรารถนาดีของตัวเองอย่างเต็มกำลัง เพื่อเป็นสื่อที่จะทำ
ให้ความดีหม้อมอยู่ในตัวของทุก ๆ คน ผู้ซึ่งกำลังคิดร้ายอยู่
ในขณะนี้ออกมาให้ผล ความชั่วร้ายจะได้เบาบางลง จง
ตั้งใจจริง” รับสั่งยาวนัก ข้าพเจ้าจำได้ไม่หมดต้องตื่น
จากสมาธิ และขอให้พระองค์ตรัสซ้ำแล้วจดตามที่ละ
ประโยค และอาจารย์พรได้อ่านให้ทุกคนฟัง แล้วก็
สวดมนต์ต่อไป ในขณะที่กำลังสวดมนต์และลั่นฆ้องชัย
อยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงปืนดังอยู่รอบด้านไม่ขาดระยะ คง
จะเป็นเสียงปืนจากคนทั่ว ๆ ไปที่ยิงไล่จันทรูปราคาตาม
ประเพณีที่ถือตามกันมาแต่โบราณกาล ในเวลา ๒๓.๔๙
น. รับสั่งว่า “ขอทุกคนจงใช้ความอดทนเถิด เพราะ

ถ้าไทยต้องตกเป็นทาสเขาคงตลอดไปแล้ว ความอดทนจะ
ต้องเพิ่มขนอกหลายเท่านี้ เพื่ออิสรภาพของชาติเรา
จงใช้ความอดทน อย่าเห็นแก่ตัว จงแผ่เมตตา” อาจารย์
พรได้อ่าน ให้ทุกคนฟังจนทั่วแล้วก็พากันสวดมนต์ต่อไป
อีก รู้สึกว่าทุกคนใช้ความอดทนจริง ๆ สวดมนต์เสียง
ไม่ขาดระยะ ไม่มีใครย่อท้อเลย ทั้ง ๆ ที่สวดติดต่อกัน
มาแล้วรวม ๒ ชั่วโมง .เวลา ๐๐.๐๙ น. อาจารย์พรได้
ปิดฝาผอบพระรูป เอาสายสิญจน์รอบผอบพระรูปออก
ตามที่รับสั่งไว้เมื่อตอนกลางวัน ตอนที่เสด็จมารับสั่ง
ให้จุดเทียนชัยใหม่ ตลอดระยะเวลาที่อาจารย์พรกำลัง
ปิดฝาผอบพระรูป และเอาสายสิญจน์ออกนั้น
ข้าพเจ้าลั่นฆ้องชัยอยู่ตลอดเวลา เมื่อเรียบร้อยแล้วทุก
คนในห้องพิธีก็ต้องลั่นฆ้องคนละ ๑ ครั้ง ติดต่อกันไป
แล้วก็ได้สวดมนต์กันต่อไปอีก เวลา ๐๐.๒๙ น. รับสั่ง
อีกว่า “เราขอภัยที่ทำให้ทุกคนต้องมาเหน็ดเหนื่อย
และเพลียเพราะเรา ขอเห็นใจทุกคน งานของเราครั้งนี้
หนักนัก แต่ก็คาดหวังให้ ชาติ ศาสนา และองค์พระ
ประมุขอยู่รอดเพื่อทุกคนในชาติจะรอดได้ด้วย ชาติเรา

กำลังระส่ำระสายอย่างมาก แต่ก็พยายามที่จะไม่ให้แตกสลายกลายเป็นอัน" แล้วก็เสด็จกลับ พวกเราสวดมนต์กันต่อไปจนเวลา ๐๐.๕๙ น. อาจารย์พรจึงได้ดับเทียนน้ำมันต์ พวกเราพากันตรวจน้ำ เสร็จพิธีทั้งหมดราวเวลา ๐๑.๐๓ น. หลังจากนั้นทุกคนก็ได้เข้านอนด้วยความอ่อนเพลีย ที่นั่งอดทนสวดมนต์อยู่ถึง ๓ ชั่วโมงเต็ม ๆ โดยมีได้หยุดพักเลย

เวลา ๐๔.๓๐ น. ทุกคนตื่นนอนเตรียมตัวเพื่อสวดมนต์ ร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมีอีก และเตรียมตัวออกไปตักบาตรพระด้วย เพราะในวันเสร็จสิ้นพิธีนี้พวกเราได้ตักบาตรอีก ๕๐ องค์ จำนวนเท่าพระชนมายุของพระองค์อีกเช่นเคย เวลา ๐๕.๔๕ น. อาจารย์พรนำสวดมนต์ทำวัตรเช้า ชัยสิทธิคาถา ร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี เสร็จเวลา ๐๖.๐๐ น. พอตี อาจารย์พรได้นำน้ำมันต์ที่ทำมาตลอด ๗ วัน ๗ คืน พรหม ไปรยข้าวตอกดอกไม้แล้วดับเทียนชัย หลังจากนั้นก็ได้พากันออกไปตักบาตร แล้วจึงได้กลับเข้ามาบรรจุมะรุปลือกเก็ดอนุสรณ์ลงกล่อง กว่าจะเสร็จ

สิ้นพิธีทงหมตักเกอบ ๙.๐๐ น.

ของวันเสาร์ที่ ๓๐

พฤศจิกายน ๒๕๑๗

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในตอนเช้านี้เองพวกเรา
จึงได้ทราบจากหนังสือพิมพ์ว่า เมื่อคืนที่พวกเรากำลัง
หมกมุ่นอยู่กับการสวดมนต์ตั้งแต่ ๔ ทุ่มจนถึงตีหนึ่งนั้น
เป็นระยะเวลาที่พวกนักศึกษาได้นำพวกชาวนารวมทั้ง
พระภิกษุด้วย เดินขบวนไปล้อมทำเนียบรัฐบาลและยื่น
คำขาดเรียกร้องจากรัฐบาล เป็นระยะเวลาที่เคร่งครียด
ระหว่างพวกนักศึกษาผู้นำชาวนากับรัฐบาลเกือบจะตกล
งกันไม่ได้ รัฐบาลก็เตรียมจะประกาศภาวะฉุกเฉิน
จำนวนของผู้เดินขบวนมีจำนวนมากมายับหมื่นคน ซึ่ง
ถ้าประณีประนอมกันไม่ได้แล้ว ไม่มีใครรู้เลยว่าอะไร
จะเกิดขึ้น แต่เหตุการณ์ซึ่งถึงขีดอันตรายแล้วนั้นก็ไคล
คลายลงอย่างประหลาด และข้าพเจ้าได้ทราบจากบุคคล
ที่ไปร่วมเดินขบวนด้วยว่า ผู้คนจำนวนมากได้สลายตัว
แยกย้ายกันกลับบ้านตอนตีหนึ่งพอดี ซึ่งเป็นตอนที่พวก
เราสวดมนต์เสร็จพิธีพอดีเช่นกัน และเหตุการณ์ทาง
ด้านจันทรุปราคาก็มีติดตอนเกือบสี่ทุ่ม ภาคลายตอน

หาทุ่มเศษเกือบเที่ยงคืน และเวลาเกือบตีหนึ่ง ดวง-
จันทร์ก็แจ่มจรัสเช่นเดิมโดยมิได้มีร่าไใด ๆ อีก รวม
เวลาที่โลกมืดมิดอยู่ราวเกือบ ๒ ชั่วโมง

ข้าพเจ้าคิดว่าที่เหตุการณ์ต่าง ๆ ดังเกรียตจนเกือบ
จะเลยเส้นขีดแดง แดงก็คลี่คลายลงได้อย่างประหลาดน^{ี้}
จะต้องเป็น เพราะบุญญาภินิหารขององค์สมเด็จพระ-
นเรศวรมหาราชอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงรัก
และทรงห่วงใยในแผ่นดิน และปวงชนของพระองค์อย่าง
เหลือเกิน พระองค์ทรงทุ่มเทพลังทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือ
ข้าพเจ้าผู้ส^{ัก}ต^{ัน}ตัน และชาวซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณ
ของพระองค์ และเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอย่างเหลือ
เกิน พระองค์ช่างทรงรักและเปี่ยมพันไปด้วยความห่วง
ใยแผ่นดิน และปวงชนของพระองค์อยู่เสมอไม่สร้างชา
ข้าพเจ้าขออวย^{ัย}อีกครั้งหนึ่งว่า “เราชาวไทยทุกคนควรจะ
ปลานปล^{้ม} และควรจะสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอัน
ยิ่งใหญ่^{นี้} แสดงความกตัญญูทดแทนต่อพระองค์ด้วยการ
ทำตัวให้รักชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ เสียสละสม^คร
สมานสามัคคีต่อกันแสดงความปรารถนาดีเพื่อสร้างพล^{ัง}

แห่งความรัก บ้างก็พลังแห่งความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้น
ในชาติของเรา”

เนื่องจากมักจะมีคนถามอยู่เสมอว่า พระรูปครั้งที่ ๒ นั้นเหมือนครั้งแรกหรือไม่ เมื่อเสร็จพิธีแล้วข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิเพ่งดูที่พระรูปลึกลับเกิดอนุสรณ์ สิ่งที่ปรากฏเหมือนครั้งแรกทุกประการ เว้นไว้แต่ว่า มีแสงสีทองพวยพุ่งอรุโณทัยห่อหุ้มผสมผสานกับรังสีสีรุ้งเข้ม ๗ สีที่ผสมกลมกลืนกลายเป็นสีธงชาติ มีวงล้อมธรรมจักรสีขาวกระจ่างนวลทึบ และมีมหามงกุฎสีทองระยิบระยับอยู่กึ่งกลางวงล้อมธรรมจักรนั้น

ขอกล่าวอีกสักนิดหนึ่งคือตลอดเวลา ๗ วันที่ทำพิธีนี้ คนที่อาศัยอยู่ในสำนักฉันคิดว่าทางวิญญาณทุกคนต้องรับประทานอาหารพรหม (เหมือนอย่างตอนทำพิธีครั้งแรกทุกประการ)

เหตุการณ์ต่าง ๆ เท่าที่ข้าพเจ้าเล่ามาให้ท่านผู้อ่านฟังนี้ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบมา เป็นสิ่งที่ประสบมาจริง ๆ ไม่ใช่คิดฝัน ไม่ได้เห็นเป็นเหมือนภาพยนตร์ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหนึ่งว่า ได้มีชีวิตอยู่ในเหตุการณ์

นั้นจริง ๆ ในขณะที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวเลยว่าข้าพเจ้ากำลังเข้าสมาธิมาประสบเหตุการณ์ต่อเมื่อตนออกมาจากสมาธิแล้วจึงได้รู้ว่า เหตุการณ์นั้นเป็นเหตุการณ์ในสมาธิ ซึ่งถ้าจะเปรียบให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ เป็นเสมือนเรานอนหลับแล้วฝันไป ขณะที่เรานอนหลับฝันนั้น เราไม่รู้ตัวเลยว่าเรากำลังฝัน เราคิดว่าเป็นชีวิตของเราจริง ๆ ต่อเมื่อเราตื่นนอนแล้ว เราจึงจะรู้ว่า เหตุการณ์เมื่อสักครู่นั้นเป็นความฝัน ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือว่าสิ่งที่ประสบมานี้คืออะไร แต่ก็เล่าให้ท่านฟังตามที่ได้ประสบมาเท่านั้น แล้วแต่ท่านผู้มปัญญาจะพิจารณาเอาเองก็แล้วกันว่าสิ่งเหล่านั้นคืออะไร และข้าพเจ้าคิดว่า เห็นจะพอเสียทีแล้วสำหรับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้ประสบพบเห็นมา เมื่อมีโอกาสดังนี้ข้าพเจ้าอาจจะมื่ออะไรมาเล่าสู่ท่านฟังอีก

บทสรรเสริญพระบารมี

(นำ) ข้าวรพุทธเจ้า (รับพร้อมกัน)

เอามโนและศรัทธา

นบพระภูมิบาล

บุญญะดิเรก

เอกบรมจักริน

พระสยามินทร์

พระยศยิ่งยง

เป็นศรัทธาเพราะพระบริบาล

ผลพระคุณ ฐ รักษา

ปวงประชาเป็นสุขแสนดี

ขอบันดาล ฐ ประสงค์ใด

จงสถิตย์ตั้ง

หวังรหฤทัย ดุจดาวชัย ชโย

สตุคัมหาราชา

ขอเดชะ องค์พระประมุข ภูมิพล
มิ่งขวัญ ปวงชน ประชาชาติไทย
มหाराช ขัตติยะ ภูวไนย
คุณวิริยคุณไพโรจน์ของปวงประชา

ขอเดชะ องค์สมเด็จพระราชินี
คุณุญ บารมี จักรเกริกฟ้า
องค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหाराชา
ข้าพระพุทธเจ้าขอสดุดี

อา...องค์พระสยามบรมราชันย์ขวัญหล้า
เปล่งบุญญา สบสง่า บารมี
ผ่องจ้า ฯ พระพุทธเจ้า น้อมเกล้า ขออัญชูลี
สตุคัมหาราชา สตุคัมหาราชนี...

สวดบทนมัสการ

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา
สัมพุทฺธัสสะ)

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา
สัมพุทฺธัสสะ)

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา
สัมพุทฺธัสสะ)

สวดบทพระพุทฺธคุณ

(อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ
วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุดตะโร
ปริสสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทฺโธ
ภะคะวาติ)

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ๑ องค์ใดพระสัมพุทฺธ
(รับพร้อมกัน) สุวิสุทฺธสันดาน
ตัตมุลเกลสมาร บัณฑิตนันทิมนองมัว

- ๑ หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราคีบัพันพั สุวคนธกำจร
- ๑ องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาตั้งสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโอฆะกัณดาร
- ๑ ชทางบรรเทาทุกข์ และสุขเกษมแสนต์
ชทางพระนฤพาน อันพันโศกวิโยคภัย
- ๑ พร้อมเบญจพิริจก-มจรส์วิมลใส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปแห่งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึงพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
- ๑ ข้าฯ ขอประณตน์อม ศิริเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธการุณ- ญาภาพเนนนิรันดร (กราบ)

สวดบทพระธรรมคุณ

สวากขาโต ภะกะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก
อากาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง
เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ๑ ชรรมะคือคุณากร

(รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาธ

ดุจดวงประทีปรัชาวลย์

๑ แห่งองค์พระศาสดาจารย์

ส่องสัตว์สันดาน สว่างกระจ่างใจมล

๑ ชรรมะโค่นับโดยมรรคผล

เป็นแปดพึงยล และแก้กับทั้งนฤพาน

๑ สมญาโลกอุดรพิสดาร

อันลึกโอฬาร พิสุทธพิเศษสุกใส

๑ อักขรรมต้นทางครรไล

นามขนานขานใจ ปฏิบัติปรีดีเป็นสอง

๑ คือทางดำเนินดุจคลอง

ให้ลวงลุปอง ยังโลกอุดรโดยตรง

๑ ข้า ฯ ขอโอนอ่อนน้อมมั่งคั่ง

นบธรรมจ้านง ด้วยจิตและกายวาจา (กราบ)

สวดบทพระสังฆคุณ

สุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุสุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ สุริสะ-
ปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลิ
กะระณียะ อเนตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ๑ สงฆ์ใดสาวกสาสดา

(รับพร้อมกัน) รับปฏิบัติมา

แต่องค์สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

๑ เห็นแจ้งจุดสัจเสรีจรร-

ลู่ทางที่อัน ระงับและดับทุกข์ภัย

- ๑ โดยเสด็จพระผู้ตรัสไทร
ปัญญพ่องใส สะอาดและปราศมัวหมอง
- ๑ เห็นทางทางเข้าศีกปอง
บมิพอง ด้วยกายและวาจาใจ
- ๑ เป็นเนื่อนาบุญอันไพ—
ศาลแต่โลกย์ และเกิดพิบูลย์พูนผล
- ๑ สมญาเอารสทศพล
มีคุณอนันต์ เอนกจะนับเหลืออตรา
- ๑ ข้า ๆ ขอนบหม่มพระ سرا—
พกทรงคุณา— นุคุณประดุจรำพัน
- ๑ ด้วยเดชบุญข้า ๆ อภิวันท์
พระไทรรัตน์อัน อุดมดิเรกนิวัติสย
- ๑ จงช่วยขจัดโศภภัย
อันตรายใดใด จงดับและกลับเสื่อมสูญ
(กราบ)

สวดขุขยติททิกาถา

พาหุง สหสัสมะณินิมิตะสาวุธันตัง
 อิมะเมขลัง อุตตะโมระสะเสนะมารัง
 ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะสัททิ นิจจัง

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) ๑ ปางเมื่อพระองค์ประมาะพุท
 (รับพร้อมกัน)

ชะวิสุทธศาสดา ตรัสรู้อนุตตะระสมา-
 ชินโพธิบัลลังก์

- ๑ ขุนมารสหัสสะพุกพา—หิวชาวิชีวิตขลัง
 ขักริเมขละประทัง คชะเหยมกระเหิมหาญ
- ๑ แสงรั้งเสกสรวุระประดิษฐ์ กละกิดจะรอนราญ
 รุมพลพหลพุกพาน พระสมุททะนองมา
- ๑ หวังเพื่อพะจัญจรมุนิน ทะสุขินะราชา
 พระปราบพหลพุกพะมา—ระมะเลื่องมะลายสุญ

- ๑ ด้วยเดชองค์พระทศพล สิวิมลไพบูลย์
ทานาทิธรรมวิภูฏา ชะน้อมมะโนตาม
- ๑ ด้วยเดชสัจจะวาจา และนามมิ่งก้องสาม
ของนิกรพละสยาม ชะบะสีทธิทุกวาร
- ๑ ถึงแม้จะมีอริวิเศษ พละเดชเทียมมาร
ขอไทยพญาพิชิตะผลาญ อริแม่นมนันท

(กราบ ๓ ครั้ง)

บทร้องเพลงชาติ

ประเทศไทย	รวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย
เป็นประชารัฐ—	ผไทของไทยทุกส่วน
อยู่ดำรงคงไว้	ได้ทั้งมวล
ด้วยไทยล้วนหมาย	รักสามัคคี
ไทยนี้รักสงบ	แต่ถึงรบไม่ขลาด
เอกราชจะไม่ให้	ใครข่มขี่
สละเลือดทุกหยาด	เป็นชาติพลี
เถลิงประเทศชาติไทย	ทวีชัย ชโย

ราชาเป็นสง่าแห่งแคว้น

ราชาเป็นสง่าแห่งแคว้น
อยู่เป็นขวัญแดนโพธิทองของปวงประชา
มิ่งขวัญโพธิทองของชนทั่วหน้า
ราษฎรสุขาก้เพราะพระบารมี

ราชาเป็นทั้งมิ่งและขวัญ
ข้าฯ อภิวันท์บังคมหวังชมศกดิ์ศรี
พระคณมาเหล่าปวงประชาภักดี
พระบิณโมล้อยู่เป็นศรีไพท

* โอ้ลมฝนบนฟ้ามาแล้ว
ร่มโพธิแก้วจะพาพฤกษาสดใส
ข้าฯ วรพทธเจ้าชาวไทย
ยกกรไหว้แด่ไท่ราชันย์

เราน้อมเกล้าเกศถวายภูมินอบศิริกราน
เกิดบังคมภูบาลเอาไว้เหนือฟ้า
โพธิทองของชาวไทย อวยพรชัยให้มหาราชา
ช่วยกันแปลงวาจา ขอทรงพระเจริญ (* ข้า โอ้ลมฝน...)
ไชโย ไชโย ไชโย

ความฝันอันสูงสุด

ขอฝันใฝ่ในฝันอันเหลือเชื่อ
 ขอสู้ศึกทุกเมื่อไม่หวั่นไหว
 ขอทนทุกข์รุกรโรมโหมกายใจ
 ขอฝ่าฟันผองภัยด้วยใจเทนง

จะแน่วแน่มั่นแก้ไขในสิ่งผิด
 จะรักษาดีจนชีวิตเป็นผดผอง
 จะยอมตายหมายให้เกียรติดำรง
 จะปิดทองหลังองค์พระปฐมมา

ไม่ทอดอบกอบสรว้างสิ่งที่ควร
 ไม่เรรวนพะว้าพะวังคิดกังขา
 ไม่เคืองแค้นน้อยใจในโชคชะตา
 ไม่เสียดาบชีวิตถ้าสิ้นไป

นี่คือปณิธานที่หาญมุ่ง
 หมายผดุงบุตธิธรรมอันสดใส
 ถึงทนทุกข์ทรมานนานเท่าใด
 ยังมั่นใจรักษาต้องอาจรรัน

โลกมนุษย์ย่อมจะดีกว่านี้แน่
 เพราะมีผู้ ไม่ยอมแพ้แม่กุกหยัน
 คงยืนหยัดสู้ไปใฝ่ประจัน
 ยอมอาศัยผู้ เพราะปองเทอดผองไทย

เพลงพ่อขุนผาเมือง

พ่อขุนผาเมือง นามกระเดื่อง ไกลแสนไกล
 เรื่องขอก่อน ก่อนเมืองไทยสุโขทัย ขอมปกครอง
 เจ้ากรุงขอม ยอมยักย้าย นโยบาย ตอบสนอง
 ขกิดาเพื่อหมายปอง หวังจะครองใจผาเมือง (เอย...)
 ไม่คิดกระเดื่อง ผูกไมตรี

สังขรเทวี ขอดนาริ นครม ขอมทารุณ
 ไทยไร้เกียรติ ถูกขอมเหยียด ให้ข่มข่ม เกณฑ์แรงใช้
 ให้ระบม แสนระทม ทวพารา

ให้ทำงาน แสนโหดร้าย เฝ้ายนด้วยหาวาย
 ดาชนักหนา ไม่เว้นแม้ เต่าแก่ชรา ขอมเข่นฆ่า
 ทารุณไทย (เอย...) สดแสนระใจ พ่อขุนผาเมือง

สุดขุนเคื่อง เลยชิดเมือง สุโขทัย แต่ไม่ยอม
เป็นกษัตริย์ ขกสมบัติ มอบให้ไป พ่อขุนบาง
กลางท่าวไท้ รับช่วงไว้ ครองบ้านเมือง

พ่อขุนเสี้ยสละ ขกฐานะ มอบนางเสือง
ให้พระร่วง ร่วมครองเมือง ไทยรุ่งเรือง แต่นั้นมา
(เอย...) ไธเอ้ยอนิจจา พ่อขุนผาเมือง
ไทยรุ่งเรือง ผาเมือง ไทยสุดลิม

เพลงนเรศวรมหาราช

นเรศวร—พระมหาวีรราชเจ้า จอมไทย
• กู่อสรภาพ ปราบเสี้ยนหนามไพร
พระด่านต่อตเทอดศรีอโยธยา
พระทรงรบศึก ฮึกไปข้างหน้า
พระเผด็จศึกเจ้ญเข่นฆ่าปราบบัจจากทุกที่
ได้ชื่อว่า เป็น ยอดวีรบุรุษ
พระเกียรติเชงยุทธเพื่องสุดปฐพ

หาญห้าวเจ้ารุด บุทรหัตถ์
 บุทรวิชเป็นทเกิดฉันท

หาญ—กล้าพระนำทัพไทยรบปัจจา ออกหน้า—
 —ประจัน สิ่งใดขวางกั้น รุกกรอนเข้าฟอนฟัน
 บุกรเข้าไปประจันข้ามขวัญทันใด
 รบรา กล้าดาบ พระทรงมุ่งหมายล้างอาชให้ไทย
 แแบ้งบุทร สุดใจ พระรวมชาติไทยสมไทยสืบมา

กอบกู้อิสระ

ยอดวีระชนไทย

เชื้อชาติชาวไทย

เทอดไว้ด้วยใจศรัทธา

ทุกคนสาปจะหาญจะกล้า

เหมือนดั่งมหาวีระจอมไทย

มิใช่ใคร

ทรงนามนเรศวร ฯ นั้นเทอญ

(* ซ้ำ กู้อิสระภาพ.....)

แต่... ทหารหาญในสมรภูมิ

ดวงดาวสกาหม่น	อัสสุชลสีหลังไหล
อาบร่างนักรบไทย	ในพนาแสนอาดูร
เจ็บชำระกำจิต	มิเคยคิดจะสนสูญ
ประวัติศาสตร์จะเพิ่มพูน	วีรกรรมอันอำไพ
เพื่อนแก้วผู้แก้วกล้า	ทอดกาษา ณ แดนไกล
ต้องเห็นบนหนาราวฤทัย	อย่างโดดเด่นและเดี่ยวดาย
รอบข้างมีร่างเพื่อน	นอนกล่นเกลื่อนชวาวาย
กอดบั้นไว้แนบกาย	ที่สาหัสด้วยดัสกร
เพื่อนถูกบุกกระหน่ำ	อริลาทวสังขร
เพราะห่วงແໜແດນมารดร	จึงมอบชีพเป็นชาติพล
เพื่อนสู้ด้วยมือเปล่า	จู่โจมเข้ารุกกราว
กระสุนหมดแต่ยังมี	สติมั่นในดวงมลาย
มียอมให้ธงชาติใด	ปลิวไสวบนทัพฐาน
แม้ร่างจะแหลกลาญ	แต่ไทรรงค์ คงยังยืน
ขอเทอดเพื่อนร่วมตาย	ด้วยอาลัยสดจกฝน
หากจำต้องกลากลับ	เพื่อนหาทอนจริง

จำไว้ผู้รุกราน	จะต่อต้านสุดกำลัง
ถ้าข้าพเราคงยัง	ขอแลกชีพกับไพร่
หยาดเลือดทุกหยาดหยด	ที่หลังรดปรูฟ
จะชดใช้ในครานี้	จนต้องปราศและพินาศไป
จะหาญสู้กับทรชน	ผู้คิดปล้นอธิปไตย
ไล่ออกนอกแดนไทย	เพื่อวิญญานทหารเรา
ขอเชิญ...ทหารกล้า	จงนิรภัยยังที่แนว
หลับเฝ้าอย่าหมองเศร้า	จะปกป้องผองไพร่

สู่คนแผ่นดิน

สูดดิน คือถิ่นน้ำ
 เขตคามไทยสดแนว
 เราถอยไปไม่ได้แล้ว
 แผ่นดินสิ้นแนว ทะเลกว้างใหญ่
 ชาติไทย ในแก่กาล
 ถูกเขารานยำใจ
 เคยเสียนามมากเพียงไหน
 เสียเนื้อเลือดเท่าไร ชาวไทยจำได้ดี

เราถอยมาอยู่แสนไกล
 รวมเผ่าไทยอยู่อย่างเสรี
 พระสยามทรงนำโชคดี
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ผนดินถนถน ถนถนดินทอง
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ไม่มีที่แห่งไหน
 ให้ไทยไปจับจอง
 เราถอยไปไม่ได้พี่น้อง
 ใครคิดมาแย่งครอง ผองไทยจงสู้ตาย

กฎแห่งกรรม

มวลมนุษย์ ในโลกนี้.....
 เกิดมาต่างมีเวรกรรมประจำตน
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ไพรผู้ดี มีหรือจน
 มนุษย์ปฤชณ ไม่อาจหลุดพ้นค้ำหา
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 คนที่คิดก่อกรรมเรื่อยมา
 ใช้เล่ห์ต่างๆ นานา ไม่นำพาผลกรรมความดี
 (มนุษย์เอ๋ย...อย่าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว)
 ถนถนเวรกรรมกันเถิดหนา

แผ่ความเมตตาให้กันด้วยไมตรี
 โปรดได้คิด ชั่วครู่คน
 มนุษย์ปวงชน ไม่อาจหลีกเลี่ยงเป็นได้
 ควรเร่งคิด สร้างสรรค์สิ่งดี
 เพิ่มบุญ เพิ่มบารมี เพราะความดีเหมือนเงาตามติดตัว
 (รอยโค รอยเกวียน วนเวียนแห่งกรรม
 ดีชั่วตัวเราทำ เป็นกฎแห่งกรรม ของปวงชน)

เพลงทำดีได้ชั่ว ทำชั่วได้ชั่ว

คนเราทุกคนว่าขวนผลกรรมนำเอง
 ตกดำรงเรื่องเกี่ยวเนื่องแต่กรรมของตน
 ความดีจากบุญกุศล ความชั่วจากบาปทุกซ์หน
 เพราะตนเนนก่อเวรไว้

บางคนถอดมงมเพราะทำกรรมชั่ว
 นั้นบาปสาปตัวเกลือกกลั้วมัวเมาเขาไป
 บางคนระอว่าเหตุไฉน ทำดีแต่จนเหลือใจ
 ไม่เห็นได้ดั่งเหมือนว่า

อย่าเพลิน ถ้าวัวเงินเป็นใหญ่
 จิตใจเหินอสังใดล้ำค่า

เพราะความทุกข์ความสับสนใจ
 เป็นที่ใจ ใจที่ตา อย่าพะวงหลงลืมตน
 ทำดีทุกที ต้องมีผลดีโดยทั่ว
 ก่อกรรมทำชั่ว ได้ชั่วตอบแทนทุกคน
 คนดี รักดี โชคดี มีผล
 คนชั่ว ชั่วโฉดเขลาชนม์ ไม่พ้นผลกรรมซ้ำเดิม
 (ซ้ำ อย่าเพลิน.....)

เพลงวิญญาน

ทำนองและเนื้อร้อง โดย สนิท ส.

ชีวิตปวงชน วนว้ายตาย แล้วเกิดมา
 วิถีชะตา เปลี่ยนแปร ผันไปไหน
 ต้องพ้นทุกข์ ทั้งดีและชั่ว เช่นไร
 สุขและทุกข์ใจ เพราะมีวิญญาน บันดาล
 ใครคิด ใครทำ กรรมที่ชั่วร้าย ก็ตาม
 ใครสวย ใครทราม สืบตามรู้ทุกสถาน
 ได้เส็กเห็น และเป็นผู้สร้าง บันดาล
 เชอมาชานาน เน้นคือวิญญาน ในตน

เกิดแก่ เจ็บตาย ร่างกายมลายไปสิ้น
 ศพจะถมจมดิน วิญญาณ มีดับตามตน
 เพราะเป็นสังขารที่เลศ พลังแข็งทน
 ย่อมปรุพังสสริค ตัวตน วนถือเกิดซ้ำต่อไป

ชีวิตใครดี มีสุข มีทรัพย์สราญ
 เป็นเพราะวิญญาณ ชาติเดิม นันต์ผ่องใส
 แต่คนทราชม รับความทุกข์โศก เศร้าใจ
 นั้นเป็นทุกข์ภัย เพราะวิญญาณเดิม ชั่วทราชม
 (ซ้ำ เกิดแก่เจ็บตาย.....)

“เจตย์ส้มเคี้ยวพระนเรศวรมหาราช”

เมื่องค์สมเด็จพระนเรศวร ฯ
 ทรงหลั่งน้ำจากสุวรรณภิงคาร
 ประกาศอิสรภาพ ณ เมืองแครง
 บวอก เดือนหก แรมสามค่ำ
 พ.ศ. สองพันหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด จนนับต้น
 (สร้อย) ควรรวมเจตย์เทอดศักดิ์ศรีบุชา (๓ ครั้ง)

เพื่อเตือนลูกหลานคนไทย
ถึงความยิ่งใหญ่ของไทยที่รบมา
ไทยรวมใจสู้บ้าง

ไทยจึงมีชัยตลอดมา เป็นอาณาจักรไทย
เพื่อเตือนเพื่อกระตุ้นใจ
ทุกคนเท่าไร ชาติไทยจึงรุ่งเรืองมา
เพื่อตอกตะปูหัวใจชาวไทยทั่วหน้า
ตรงกับคำว่า “ไทยสร้างไทยมา ไม่ใช่เพื่อเป็นข้ารองใคร”

ดนตรี

เพื่อเป็นอนุสรณ์ประวัติศาสตร์
นเรศวรมหาราช พระองค์ทรงกู้ชาติไทย
ข้าฯ จะสร้างเจดีย์เสียดฟ้าขึ้นไป
เป็นศูนย์รวมวิญญาณบรรพไทย ไว้บูชา
(สร้อย) ควรจะมีเจดีย์เทอดศกศรัทธา (๓ ครั้ง)

รำวง “กูเอกราช”

เราเป็นไทยไม่ลืมเรื่องเก่า
 เรื่องที่เราขาดตรงซึ้งใจ
 แดนดินทองของเรายิ่งใหญ่
 ศิวาลัยด้วยใครสร้างมา
 บรรพชนทุกคนทำนุ
 ฝึกศัตถ์สู้มันยับตา
 เอาช้วนแลกกันทุกท่า
 สร้างไทยมาเพื่อผองคนไทย
 นเรศวรฯ ทรงกูเอกราช
 ฟาดศัตถ์รบสู้เกรียงไกร
 บุกทลวงจ้วงพันลูกไล่
 กูเมืองไทยไว้ให้ชนชั้นเรา
 เราบันเท็งราแรงเต็มท
 อยู่กันดีเสริมเผ่า
 กตัญญูรู้คุณโคตรเรา
 อย่ามัวเมาให้เขาช่วงชิง (เมืองไทย)

บทตรวจน้าแผล่ส่วนกุศล

บุญข้าฯ ทำ ขอเป็นข้าวน้ำ เครื่องทิพย์นานา
เป็นวิมานทอง เรืองรองโสกา ครอบงำนางฟ้า พันหนง-
บริวาร

เครื่องทิพย์ทงน ขอถึงชนนี้ บิดาย่านน ถึง
ญาติทุกหมู่ ครูบาอาจารย์ พันทุกข้อย่านน ได้วิมานทอง

ฝูงเปรตทั้งหลาย นรกอสุรกาย หมู่สัตว์ทั้งปวง
เต่าปลาปูหอย ใหญ่น้อยเนืองนอง จงตั้งใจปอง รับ
เอาส่วนบุญ

สัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ ตัวเรณูไซริ ได้กระทำทารุณ
ด้วยกายวาจาใจ บาปได้ปองปณ รับเอาส่วนบุญ อย่า
เป็นเวรกรรม

อินทราทวา ครอบทั้งพรหมา ท้าวเวสสุวรรณ
พระภูมิเจ้าที่ อาทิตย์พระจันทร์ อังคารพุทธพจน์
พฤษศย์สุกัรเสาร

เทพเจ้าทั้งหลาย ทงหญิงทงชาย สิบสองราศรี
 ครอบงำพระกาฬ จตุโลกบาลทงสี่ ครุฑนาครี กิณรีกัณรา

เทพเจ้าทั้งหลาย ทงหญิงทงชาย จงโมทนา
 รับเอากุศล ผลบุญหนา ทงพสุธา กองาวรี

ชื่อว่าเข็ญใจ ขอจงอย่าได้ ไปบังเกิดมี ความ
 ขากอย่าเห็น ขอเป็นเสรมฐิ คฤหบดี มนตรีพระยา

คนพาลอย่าคบ ขอให้ประสพ คนมีปัญญา
 เดชะกุศล ขอให้พ้นจตุรา ขอให้ตัวข้าฯ พบพระ-
 ศรีอารย

ได้ฟังคำสอน มีใจโอนอ่อน สำเร็จยาวนาน
 ลุถึงเมืองแก้ว กล่าวแล้วก่อนนิพพาน ดับชาติสังขาร
 จากโลกโลกก็กษัตริย์เทอญ ฯ

พิมพ์โรงพิมพ์วิทยุ... [redacted] ...มเสน
บางคำกู กรุงเทพมหานคร... ๒๕๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๖๒